ο Ελληνας ΕΡΓΑΤΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΣΚΕΨΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ Α.Τ. 5 ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ 2002 2 ευρώ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

o Έλληνας
ΕΡΓΑΤΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ
ΣΚΕΨΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

Πολιτικός Διευθυντής
Γιάννης Νικολόπουλος

Συντάσσεται από επιτροπή

τλ. επικοινωνίας
0946825610

Ηλ. διεύθυνση
nicolopoulos@oneway.gr

Διεύθυνση αλληλογραφίας
Τ.Θ. 56 - 24100
ΚΑΛΑΜΑΤΑ

Α.Τ. 5 ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ 2002

Κεντρική διάθεση

ΑΘΗΝΑ
Βιβλιοπωλείο ΛΟΓΧΗ
Χαρ. Τρικούπη 14
(εντός στοάς)
τηλ. 0103611590

ΠΕΙΡΑΙΑΣ
Βιβλιοπωλείο ΑΣΚΑ-
ΛΩΝ/ΛΟΓΧΗ
Ηρ. πολυτεχνείου 55-57
Εμπ. Κέντρο Τερψιθέας
1ος όροφος τηλ.
0104296161

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Βασίλης Ροντογιάννης
Τ.Θ. 31065 - 56710
τηλ. 0310554269

ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ!

Αγαπητοί συναγωνιστές, Αγαπητοί φίλοι και αναγνώστες του περιοδικού μας,

Με την έκδοση του πέμπτου τεύχους του "Έλληνα Εργάτη", ολοκληρώνεται ένας κύκλος που άρχισε πριν τρία χρόνια περίπου. Μέσα σε αυτό το χρονικό διάστημα προσπαθήσαμε να προβάλουμε πιο έντονα τον κοινωνικό και σοσιαλιστικό χαρακτήρα της μεγάλης μας ιδεολογίας, να ξεφύγουμε από τα στερεότυπα πλαίσια που μας έχουν επιβάλλει εδώ και δεκαετίες, να αγγίξουμε θέματα "απαγορευμένα" για εμάς, καθώς και να αναθεωρήσουμε καταστημένες απόψεις και αντιλήψεις. Όλα αυτά θεωρούμε ότι σε ένα μεγάλο βαθμό τα πετύχαμε, όχι όμως χωρίς τίμημα.

Δεν είναι πράγματι λίγοι αυτοί που εξεπλάγησαν αρνητικά ως προς το ύφος και το περιεχόμενο των κειμένων μας, που έσπευσαν να μας κατηγορήσουν για πολιτικό αποπροσανατολισμό και ιδεολογική σύγχυση (! ;), ενώ δεν έλειψαν και εκείνοι, ακόμα και "εντός των τειχών", που μας κατηγόρησαν για απόκληση από τις αρχές μας, μην όντας σε θέση να κατανοήσουν το εγχείρημα μας. Ας είναι, εμείς δεν πρόκειται να δώσουμε συνέχεια σε αυτού του είδους τις εσωτερικές αντιθέσεις και διαμάχες, θεωρώντας ότι όχι μόνο δεν ωφελούν αλλά αντίθετα ζημιώνουν βαρύτατα την υπόθεση μας. Βασική μας φιλοδοξία από εδώ και στο εξής είναι να διευρύνουμε το αναγνωστικό μας κοινό, προωθώντας το έντυπό μας σε περισσότερο κόσμο, συνδυάζοντας αυτή την ενέργεια με την τακτική του έκδοση ανά τρίμηνο, ενώ παράλληλα επιθυμούμε να μετατραπεί ο "Έλληνας Εργάτης" σε σημείο αναφοράς γιά όλους εκείνους που ταυτίζονται με τις ιδέες που εκφράζει και παράλληλα να αποτελέσει ένα μέσο ανταλλαγής απόψεων, προτάσεων και ιδεών, ακόμα και στην περίπτωση που είναι αντίθετες μεταξύ τους, προκειμένου να προκύψει η ιδανική και επιθυμητή από όλους, σύνθεση. Ο απώτερος ωστόσο αντικειμενικός σκοπός αυτού του εντύπου είναι η διαμόρφωση μιας συγκεκριμένης, συναφής και νικηφόρας στρατηγικής γιά το ελληνικό εθνικιστικό κίνημα μέσα στο απώτερο μέλλον, καθώς και να διαπιστώσει κατά πόσο και με ποιόν τρόπο θα μπορούσε να καταστεί εφικτή, μια μορφή συμπόρευσης και συνεργασίας με εκείνες τις δυνάμεις που, αν και διαφέρουν από εμάς όσον αφορά την ιστορική τους διαδρομή και τον ιδεολογικό τους χαρακτήρα, αντιτήθονται έμπρακτα στη λαίλαπα της παγκοσμιοποίησης και στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, στον οποίο αναγνωρίζουμε τον υπ' αριθμό ένα εχθρό της Ευρώπης και όχι μόνο. Με άλλα λόγια το ζητούμενο γιά εμάς δεν είναι τι μας χωρίζει με τις υπόλοιπες αντικαπιταλιστικές, αντισιωνιστικές, επαναστατικές και ανταγωνιστικές δυνάμεις, σε αντίθεση με την αρτιοσκληρωτική άκρα δεξιά, αλλά περισσότερο τι μας ενώνει και με ποιόν τρόπο θα μπορούσε να μετατραπεί αυτή η σύγκλιση ιδεών και θέσεων σε πράξη. Καθότι στην αυγή της τρίτης χιλιετίας, τα σημεία-θεμέλιο του υφίσταντος πολιτικού συστήματος έχουν πλέον ξεπεραστεί οριστικά και αμετάκλητα.

Κάτι όμως που δεν αποτελεί τίποτα το νέο, τίποτα το περίεργο, τίποτα το πραγματικά δραμματικό γιά όποιον έχει γιά την πολιτική μια θετική, δυναμική θεώρηση, αντιλαμβάνοντάς την σαν μια γενική δυνατότητα αλλαγής και όχι σαν μια κατάσταση πνευματικού αυνανισμού και προσωπικής αυτοικανοποίησης. Εμπρός λοιπόν γιά το μέλλον, με νέες ιδέες, νέα οράματα αλλά με την ίδια παντοτινή πίστη.

Η Συντακτική Ομάδα

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Του Γιάννη Νικολόπουλου

Αναμφίβολα, το παλαιστινιακό ζήτημα αποτελεί το πλέον "καυτό" θέμα της διεθνής επικαιρότητας τους τελευταίους μήνες. Η πρόσφατη εισβολή του ισραηλινού στρατού στα αυτόνομα παλαιστινιακά εδάφη, η καταστροφή του αρχηγείου του Γιασέρ Αραφάτ στη Ραμάλα, ο αποκλεισμός του ιδίου για ένα περίπου μήνα, η πολιορκία του ναού της γεννήσεως στον οποίον είχαν καταφύγει εκατοντάδες άμαχοι παλαιστίνιοι καθώς και οι πρωτοφανείς κτηνωδίες που διέπραξε - και εξακολουθεί να διαπράττει - ο ισραηλινός στρατός στα κατεχόμενα, ακόμα και εις βάρος παιδιών, επανέφεραν στο προσκήνιο ένα ζήτημα που προέκυψε αμέσως μετά το τέλος του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου. Πράγματι, μέχρι το 1935 σε αυτή την τόσο ευαίσθητη και τόσο καθοριστικής σημασίας περιοχή του πλανήτη, κατοικούσαν μόλις τετρακόσιες χιλιάδες εβραίοι. Η λήξη της τελευταίας αδελφοσφαγής, σηματοδότησε την έναρξη των διαδικασιών για την δημιουργία του κράτους του Ισραήλ, χρησιμοποιώντας ως έναυσμα τον περιβόητο μύθο του "ολοκαυτώματος", υιοθετώντας την λογική σύμφωνα με την οποία η δημιουργία αυτού του κράτους στην συγκεκριμένη γεωγραφική θέση, εκπληρώνοντας έτσι το όνειρο αιώνων, θα αποτελούσε κατά κάποιον τρόπο μια μορφή αποζημίωσης για την δήθεν "γενοκτονία" των Εβραίων, έχοντας φυσικά στη διάθεσή τους την υποστήριξη των κυβερνήσεων τόσο της Μ. Βρετανίας και των ΗΠΑ, όσο και εκείνης της ΕΣΣΔ και των χωρών δορυφόρων της, οι οποίες πρώτες έσπευσαν να αναγνωρίσουν το Ισραήλ και να συνάψουν μαζί του διπλωματικές σχέσεις. Μόλις λίγους μήνες μετά τη συνθηκολόγηση των δυνάμεων του άξονα, άρχισε μια μαζική μετανάστευση Εβραίων από όλη την Ευρώπη, (αυτοί που θα έπρεπε να είχαν γίνει σαπούνια . . .), προς την Παλαιστίνη, γεγονός που επέφερε σταδιακά την αλλοίωση της πληθυσμιακής αναλογίας υπέρ των Εβραίων. Στις 27 Νοεμβρίου 1947, ο ΟΗΕ εκδίδει απόφαση σύμφωνα με την οποία το έδαφος της Παλαιστίνης θα έπρεπε να διαιρεθεί σε δύο ανεξάρτητα κράτη, ένα εβραϊκό και ένα αραβικό. Η αγγλική κυβέρνηση που μέχρι τότε διατηρούσε τον έλεγχο της περιοχής, δεν εφαρμόζει αυτή τη διάταξη και στις 14 Μαΐου 1948, αποσύρει τα στρατεύματα της από την περιοχή. Αμέσως μετά, οι σιωνιστικές οργανώσεις σπεύδουν να ανακηρύξουν την ίδρυση του κράτους του Ισραήλ, ενώ ταυτόχρονα εκατοντάδες χιλιάδες Παλαιστίνιοι αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τις εστίες τους. Πρώτος πρωθυπουργός του Ισραήλ, ορκίζεται ο Δαβίδ Μπεν Γκουριόν, ο οποίος αν και θεωρείτο "μετριοπαθής", δηλώνει ότι τα σύνορα της χώρας του έχουν αποκατασταθεί μόνο από το δυτικό τους τμήμα και αποκαλεί χλευαστικά το διεθνές δίκαιο ως "κουρελόχαρτο", ενώ λίγο μετά ο αρχηγός του στρατού και μετέπειτα υπουργός άμυνας Μοσέ Νταγιάν, σε συνέντευξη του στον κρατικό ραδιοφωνικό σταθμό, υποστηρίζει ότι το βασικό καθήκον του ισραηλινού στρατού είναι η ανασύσταση του εβραϊκού βασιλείου, το οποίο θα περιλαμβάνει όλα τα εδάφη της

βιβλικής διαθήκης. Οι παραπάνω δηλώσεις είναι οι πλέον αποκαλυπτικές, για να μην αμφιβάλουν κάποιοι για τους σκοπούς των σιωνιστών. Οι πολεμικές συρράξεις που ακολούθησαν μετά την ανακηρύξει της ανεξαρτησίας του Ισραήλ, έληξαν με την ήττα των Αράβων και την ενίσχυση της θέσης του νεοσύστατου εβραϊκού κράτους και έχοντας σαν αποτέλεσμα τη δημιουργία ενός τεραστίου κύματος Παλαιστινίων προσφύγων που κατευθύνθηκε προς Λίβανο, Συρία και Ιορδανία.

Ωστόσο όμως, ο σιωνιστικός ιμπεριαλισμός δεν σταμάτησε εδώ. Τον Ιούνιο του 1967, μετά την απόσυρση των ειρηνευτικών δυνάμεων του ΟΗΕ από την διώρυγα του Σουέζ ύστερα από απαίτηση του Αιγυπτίου προέδρου και την εθνικοποίησή της από την Αίγυπτο, θέτοντας με αυτόν τον τρόπο σε άμεσο κίνδυνο την ναυτιλία και τον ανεφοδιασμό του Ισραήλ, το τελευταίο προχώρησε στην κηρύξει πολέμου ενάντια στην Συρία, την Αίγυπτο και την Ιορδανία, πόλεμος που έμεινε γνωστός στην ιστορία ως "πόλεμος των έξι ημερών" και ολοκληρώθηκε με την συντριβή των αραβικών κρατών και την κατάληψη από το Ισραήλ των υψωμάτων του Γκολάν, τα εδάφη της Υπεριορδανίας και τη λωρίδα της Γάζας. Σε αυτό το σημείο αξίζει να αναφερθεί, η τεράστια υποστήριξη που έχουν παρέχει οι ΗΠΑ στο εβραϊκό κράτος, η οποία μεταφράζεται τόσο στα υπέρογκα χρηματικά ποσά που έλαβε κατά τα πρώτα χρόνια της ίδρυσης του - αλλά και εξακολουθεί να λαμβάνει - υπό την μορφή δανείου από την Αμερική αλλά και ο ιδιαίτερα σημαντικός ρόλος που παίζει η διεθνής εβραϊκή κοινότητα, η ενίσχυση της οποίας ανέρχεται σε πεντακόσια εκατομμύρια δολάρια ετησίως, όσο και στην διπλωματική κάλυψη που του παρέχουν στους διεθνείς οργανισμούς.

Χαρακτηριστικό είναι εξ άλλου το γεγονός ότι από το 1972 μέχρι το 1996, οι ΗΠΑ έχουν θέσει τριάντα φορές βέτο στον ΟΗΕ, γιά την προστασία των εβραϊκών συμφερόντων, με ξεχωριστό παράδειγμα το βέτο του 1995, σχετικά με απόφαση που καταδίκαζε το Ισραήλ για απαλλοτρίωση γαίας στην ανατολική Ιερουσαλήμ. Κάτι ανάλογο έχει συμβεί και με τις αποφάσεις 242 και 338 του συμβουλίου ασφαλείας σχετικά με την αποχώρηση του Ισραήλ από τα υψώματα του Γκολάν και την υπεριορδανία, αποφάσεις που μέχρι αυτή την στιγμή παραμένουν ανεφάρμοστες, ενώ η προσάρτηση της Ιερουσαλήμ καταδικάστηκε ακόμα και από τον εκπρόσωπο των ΗΠΑ στον ΟΗΕ, χωρίς όμως να παρθεί κάποιο μέτρο εναντίον του. Πιστός σε αυτή την τακτική ο πρόεδρος Μπους, υπακούοντας στις εντολές του πανίσχυρου σιωνιστικού λόμπι περιοριστικέ στο να κατακρίνει την εισβολή του ισραηλινού στρατού στα αυτόνομα παλαιστινιακά εδάφη, χωρίς όμως να ασκήσει πιέσεις στον εβραίο πρωθυπουργό Αριέλ Σαρόν, (γνωστός και ως "χασάπης της Βηρυτού"), ο οποίος από την πλευρά του αρνείται πεισματικά να αποδεχθεί την είσοδο στο Ισραήλ εξεταστικής επιτροπής του ΟΗΕ.

Ένα άλλο στοιχείο που συνθέτει τη γενική εικόνα των εξελίξεων συνίσταται στην σχεδόν ολοκληρωτική κατάρρευση που υπέστη ο παλαιστινιακός κρατικός μηχανισμός των αυτόνομων περιοχών, αποδεικνύοντας περίτρανα ότι η συμφωνία του 1993, μεταξύ Ράμπιν-Αραφάτ, δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα διπλωματικό τέχνασμα των σιωνιστών, που αποσκοπούσε στην πρόσκαιρη εκτόνωση του εθνικού αισθήματος των Παλαιστινίων και τη διάσπαση της ενότητας του μετώπου τους, κάτι που επαληθεύθηκε αμέσως μετά την υπογραφή της συνθήκης, με την άρνηση της "Χαμάς" και της "Χες Μπολάχ" να την αποδεχθούν, μιας και προέβλεπε την παραχώρηση κάποιας σχετικής αυτονομίας στα εδάφη εκείνα που κατείχαν παράνομα και που ο ΟΗΕ ούτως ή άλλως είχε ζητήσει την αποχώρησή τους από αυτά. Η Ευρώπη από την πλευρά της, παρακολουθεί αμήχανα τα τραγικά αυτά γεγονότα, αδυνατώντας να παρέμβει ουσιαστικά και παραμένει δεσμευμένη στο άρμα του ΝΑΤΟ και των αμερικανικών συμφερόντων, όπως εξ άλλου τόνισε ο Γάλλος εθνικιστής ηγέτης Jean-Marie Le Pen, σε πρόσφατη ομιλία του στο κοινοβούλιο των Βρυξελλών.

Από την πλευρά του ο πρόεδρος της "Ευρωπαϊκής Επιτροπής" Ρομάνο Πρόντι, εξέφρασε την ανησυχία του για την επιβίωση του κράτους του Ισραήλ, ενώ οι άλλοι Ευρωπαίοι ηγέτες κοιτούν με απάθεια τα γεγονότα χωρίς να επιδεικνύουν την ίδια ευαισθησία που τους διακατείχε σε άλλες περιπτώσεις, (π.χ. Σερβία). Πέρα από όλα αυτά, ο παλαιστινιακός λαός, πληγωμένος, τσακισμένος, ταλαιπωρημένος αλλά υπερήφανος όπως πάντα, μάχεται με πάθος για την ανεξαρτησία του και το δικαίωμά του σε μια ελεύθερη πατρίδα, από το ένα μέρος οι σιδερόφραχτές φάλαγγες του αιμοδιψή εγκληματία Σαρόν και από το άλλο οι έφηβοι παλαιστίνιοι "οπλισμένοι" με ρόπαλα και σφεντόνες, ο μύθος του Δαβίδ και του Γολιάθ επαναλαμβάνεται αλλά από την αντίθετη.

Εδώ στην Ελλάδα έγιναν κάποιες εκδηλώσεις συμπαράστασης και αλληλεγγύης που οργανώθηκαν από μαρξιστικές και αναρχικές κινήσεις και οργανώσεις..., μας προκαλεί πράγματι οργή και αγανάκτηση να εμφανίζονται ως υπερασπιστές της παλαιστινιακής υπόθεσης οι θιασώτες των ιδεολογιών εκείνων που απορρίπτουν, καταδικάζουν και αφορίζουν έννοιες όπως "πατρίδα" και "θρησκεία" για τις οποίες αγωνίζονται και πεθαίνουν οι ήρωες του γενναίου και ανυπότακτου αυτού λαού. Εμείς από την πλευρά μας αγκαλιάζουμε ολόψυχα το δίκαιο αγώνα του παλαιστινιακού έθνους και εκφράζουμε την αμέριστη συμπαράστασή μας σε όλους εκείνους τους απλούς και ανώνυμους μαχητές που χύνουν καθημερινά το αίμα τους για την τελική δικαίωση του σκοπού τους, θεωρώντας ότι η μόνη εφικτή λύση για την οριστική ειρήνευση της περιοχής της Μέσης Ανατολής, είναι η δημιουργία ενός ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους και η απόσυρση των ισραηλινών στρατευμάτων από τα εδάφη που παράνομα κατέχει, υπακούοντας στα διατάγματα των διεθνών οργανισμών και στις επιταγές της παγκόσμιας κοινής γνώμης.

Ως εθνικοεπαναστάτες μαχητές, οφείλουμε να συνειδητοποιήσουμε ότι ο αγώνας τους, είναι και δικός μας αγώνας, αγώνας για ελευθερία και δικαιοσύνη που αποτελούν τις αέναες διαχρονικές αξίες από τις οποίες εμπνεόμαστε!!!

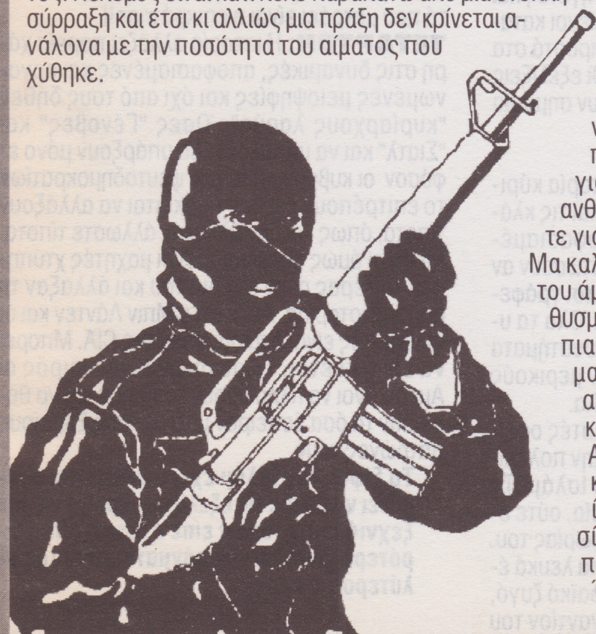

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ "ΑΘΩΟΤΗΤΑ"

Η πολεμικού τύπου επίθεση της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 εναντίον των ΗΠΑ και το χτύπημα των συμβόλων της οικονομικής και στρατιωτικής τους ισχύος θα παραμείνει για πάρα πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα ζήτημα επικαιρότητας και φυσικά με εξασφαλισμένη την διαχρονική του ουσία και αξία. Ένα από τα πολλά ζητήματα τα οποία είχαν προκύψει από την επίθεση αυτή είναι κι αυτό των " αθώων θυμάτων " σύμφωνα με τη συνήθη ηθικολογική πτωματολογία των αστικών ΜΜΕ. Αυτή όμως η ηθικολογική θεώρηση ξέφυγε από τα συνήθη αστικά πλαίσια και στοιχείωσε ακόμη και τμήματα της μαρξιστικής αριστεράς. Θρηνούσαν λοιπόν κάποιοι - και μάλλον με κροκοδείλια δάκρυα - για τους νεκρούς των ουρανοξυστών του Μανχάταν, ενώ την ίδια στιγμή δεν έλεγαν τίποτα και για τα θύματα της επίθεσης στο πεντάγωνο.

Τι συνέβη εδώ; Στο πεντάγωνο δεν υπήρχαν "αθώα θύματα" ή μήπως η διατήρηση ενός δακρυβρεχτού παραμυθιού; Αλήθεια, τι έχουν να μας πουν οι "προοδευτικοί" και οι λοιποί συνοδοιπόροι για το γεγονός πως ο δικός τους θρήνος έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τα αισθήματα που διακατείχαν τη συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού, τα οποία εκφράστηκαν ακόμα και στα πλαίσια των διαφόρων κατασκευασμένων γκάλοπ; Σ' αυτό το σημείο είναι απαραίτητο να διευκρινιστεί πως η λεγόμενη "κοινή γνώμη", γιά εμάς τουλάχιστον, δεν αποτελεί κριτήριο για τη διαμόρφωση της πολιτικής μας άποψης καθώς η ορθότητα ή μη μιας ιδεολογικοπολιτικής σκέψης δεν μπορεί να κριθεί από το μέγεθος των ανθρώπων που την ασπάζονται και την ακολουθούν. Σε αρκετές περιπτώσεις δεν έχουμε διστάσει να έρθουμε σε πλήρη αντίθεση με την "κοινή γνώμη" αδιαφορώντας για το πολιτικό κόστος. Στη συγκεκριμένη περίπτωση της αεροπειρατείας και της επιθέσεως στους πύργους του Μανχάταν οι "προοδευτικοί" έδειξαν τη δείλια τους και την ανεντιμότητά τους, ταυτιζόμενοι στο έπακρο με τις αμερικανοσιωνιστικές θέσεις. Η θέση μας είναι πως όποιος έρχεται σε αντίθεση με το "λαϊκό αίσθημα" οφείλει να εξηγήσει αυτή την αντίθεση, να πει ευθέως ποιες είναι οι πλάνες που, κατά τη γνώμη του, διακατέχουν το λαό και ποιο το ιδεολογικό τους υπόβαθρο, όχι να σφυρίζει αδιάφορα και να "θρηνεί" ψευδολογώντας, χωρίς να δίνει καμία εξήγηση. Το ερώτημα λοιπόν είναι απλό: Γιατί αυτοί οι θιασώτες της ελεύθερης βούλησης των μαζών και της πλειοψηφικής διάστασης της δημοκρατίας, δεν εξηγούν το γεγονός της άγριας χαράς που διέκρινε τους περισσότερους Έλληνες;

Ας μην υποκρινόμαστε λοιπόν πίσω από τη μάσκα του καθωσπρεπισμού των "αθώων θυμάτων" γιατί σ' όλους τους πολέμους υπάρχουν αθώα θύματα με ή χωρίς εισαγωγικά. Και ας μην ισχυριστεί κανείς πως εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με πόλεμο, γιατί θα είναι πολύ γελασμένος. Πόλεμος είναι κάτι πολύ παραπάνω από μια ένοπλη σύρραξη και έτσι κι αλλιώς μια πράξη δεν κρίνεται ανάλογα με την ποσότητα του αίματος που χύθηκε.

Η ζωή είναι ζωή είτε πρόκειται γιά λίγους ανθρώπους είτε γιά πολλούς. Μα καλά η έννοια του άμαχου πληθυσμού δεν έχει πια καμία σημασία, ίσως αναρωτηθεί κάποιος; Ασφαλώς και έχει την ίδια σημασία που είχε πάντοτε. Όμως αυτή η επιλεκτική ευαισθησία εκ μέρους κάποιων είναι υποκρισία του χειρίστου είδους. Τριακόσιες χιλιάδες Γερμανοί δολοφονήθηκαν στην αεροπορική επιδρομή στη Δρέσδη το Φεβρουάριο του 1945, σε μια ανοχύρωτη πόλη κι ενώ η τύχη του πολέμου είχε κριθεί, ένα εκατομμύριο Γερμανίδες βιάσθηκαν από τους μπολσεβίκους του κόκκινου στρατού και τα σοβιετικά τανκ ισοπέδωναν το Βερολίνο εκτελώντας επί τόπου δεκαπεντάχρονα παιδιά αλλά κανείς "ανθρωπιστής" δεν επέδειξε την παραμικρή ευαισθησία θρηνώντας αθώα θύματα. Αλλά και στην σημερινή εποχή γνωρίζουμε πολύ καλά τις αθλιότητες και τις βιοπραγίες του ισραηλινού στρατού σε βάρος του παλαιστινιακού άμαχου πληθυσμού και ειδικά ανηλίκων παιδιών αλλά κανείς δεν θρήνησε γι' αυτούς και δεν καταδίκασε τις "μαγκιές" των Εβραίων.

Όσο για το ότι γιατί χτυπήθηκαν οι ουρανοξύστες του Μανχάταν και όχι π.χ. ένα ακόμη κρατικό κτήριο το οποίο θα περιείχε λιγότερο άμαχο πληθυσμό, έχουμε να πούμε πως εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με μια συνειδητοποιημένη επαναστατική δύναμη αλλά με ανθρώπους αποκλεισμένους, πλημμυρισμένους από αντιαμερικανικό μίσος που δεν μπορούν να σκεφτούν με τον ορθολογισμό του επαναστάτη. Εδώ έχουμε να κάνουμε με την οξεία αντίδραση των απελπισμένων, μια αντίδραση η οποία δεν μπορεί παρά να έχει τυφλό χαρακτήρα και μια λογική "οφθαλμό αντί οφθαλμού". Το κριτήριο λοιπόν σ' αυτή την περίπτωση δεν μπορεί να είναι ο αριθμός των αμάχων που σκοτώθηκαν, αλλά το μήνυμα που έστειλε αυτό το χτύπημα, ένα μήνυμα ελπίδας και αντίστασης, αλλά και ένα μήνυμα πως κανείς δεν μένει ατιμώρητος όσο άτρωτος κι αν πιστεύει πως είναι. Ανεξάρτητα όμως απ' όλα αυτά και γυρνώντας στο ζητούμενο ίσως θα πρέπει κάποια στιγμή να συζητηθεί και το περιεχόμενο της ίδιας της έννοιας "αθώα θύματα", καθώς το όλο ζήτημα κρύβει πολλές διαφορετικές συνιστώσες αναλόγως από την οπτική γωνία που το βλέπει ο καθένας. Στην προκειμένη περίπτωση πόσο αθώοι ήσαν όλοι αυτοί που αποτελούσαν τα γρανάζια της μηχανής του καπιταλιστικού συστήματος και της στρατιωτικής μηχανής των ΗΠΑ; Πόσο αθώος γενικά είναι ο μέσος Αμερικανός πολίτης που κουνάει την αμερικανική σημαία και ταυτίζεται με την επεκτατική πολιτική της αμερικανοσιωνιστικής κυβέρνησης θεωρώντας κάτι τέτοιο ως "εθνικό καθήκον"; Σίγουρα τα μεγέθη της ευθύνης δεν είναι τα ίδια, όμως δεν μπορεί να ισχύει η "καραμέλα" περί "αθώων θυμάτων". Στα αλήθεια κανείς δεν μπορεί να είναι αθώος με την ευρύτερη έννοια του όρου. Βρισκόμαστε σε 'ναν κόσμο βουτηγμένο στην καπιταλιστική βαρβαρότητα και την εβραϊκή κυριαρχία που την παράγει και στρουθοκαμηλίζουν όσοι θεωρούν πως μπορούν να παραμένουν "αθώοι και καθαροί" την ίδια στιγμή που αδιαφορούν για τα τεκταινόμενα στον κόσμο, σ' ένα κόσμο όπου κάποιοι προσπαθούν να επιβάλλουν με διάφορους τρόπους την παγκοσμιοποίηση συνθλίβοντας τους εθνικούς πολιτισμούς και την φυλετική συνοχή των λαών. Τελειώνοντας έχουμε να παρατηρήσουμε πως η ατομική τρομοκρατία είναι η απελπισμένη προσπάθεια απόγνωσης κάποιων που δεν έχουν πίστη στο μέλλον, αλλά ταυτόχρονα έχουν εξοργιστεί και με τις συμβιβασμένες, ξεπουλημένες και προδοτικές "ηγεσίες" τους. Γι' αυτό είναι πασιφανές πως όσο τα γαμψομύτικα αφεντικά βαθαίνουν την καταπίεση και την βαρβαρότητα, τόσο πιο τυφλά, σκληρά και απρόβλεπτα θα είναι τα χτυπήματα αυτών που δέχονται τις "περιποιήσεις" τους.

Όλα τ' άλλα δεν είναι παρά φιλολογίες νερόβραστων ηλιθίων που δεν μπορούν, (ή δεν θέλουν), να δουν πως η βία είναι η μαμή της ιστορίας και πως μόνο οι "ανώμαλες" καταστάσεις μπορούν να αλλάξουν προς το καλύτερο ή προς το χειρότερο τον κόσμο.

ΖΗΤΩ Η ΝΙΚΗ!

Γιώργος Μάστορας

ΤΑ ΔΕΣΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΛΥΝΟΝΤΑΙ, ΚΟΒΟΝΤΑΙ!!!

"Όταν κάποιος δεν πολεμά για τις ιδέες του, τότε είτε οι ιδέες του δεν αξίζουν, είτε ο ίδιος"

Τη στιγμή που γράφεται αυτό το κείμενο, όλος ο κόσμος έχει ήδη παρακολουθήσει την αναμέτρηση ανάμεσα στον αφέντη-τύραννο (ΗΠΑ-Ισραήλ και υποτακτικοί του ΝΑΤΟ) και στους μουσουλμάνους μαχητές του Οσάμα Μπιν Λάντεν. Όλοι συζητούσαν και εξέφραζαν γνώμη, καταδίκαζαν την "τρομοκρατία" (μεταξύ ενός ποδοσφαιρικού αγώνα και του big brother) και περίμεναν να δουν το "σώου" από τις τηλεοράσεις, ενώ βέβαια αγωνιούσαν και για την πτώση του χρηματιστηρίου και την πορεία των μετοχών τους. Το περασμένο καλοκαίρι παρακολουθήσαμε ένα άλλο "σώου" με τα γεγονότα στη Γένοβα. Είναι αναπόφευκτη λοιπόν μια σύγκριση ανάμεσα στις δύο καταστάσεις και, γιά μια ακόμα φορά θα εκφραστεί εδώ μια άποψη "πολιτικώς μη ορθή". Ας ξεκινήσουμε λοιπόν. Στη Γένοβα έγιναν μεγάλες διαδηλώσεις κατά της παγκοσμιοποίησης. Αυτοί που συμμετείχαν ήταν ένα ετερόκλητο σύνολο ατόμων και ομάδων. Αναρχοαριστεριστές, νεοχίπιδες, κομμουνιστές, "ροζ" αριστερά, αντιρατσιστές κ.λ.π. Όλοι φώναζαν το σύνθημα " οι άνθρωποι πάνω απ' τα κέρδη", τα ΜΜΕ τους παρουσίασαν λίγο-πολύ ως ήρωες και κοινωνικούς αγωνιστές και όλοι γύρισαν στα σπίτια τους ικανοποιημένοι που "πολέμησαν τον καπιταλισμό". Ειδικά εδώ στην Ελλάδα είδαμε το γελοίο θέαμα των νεολαίων του ΠΑΣΟΚ, του ΣΥΝ και διαφόρων άλλων χρηματοδοτούμενων από την "Ευρωπαϊκή Ένωση" οργανώσεων να συμμετέχουν στις διαδηλώσεις, ενώ τα κόμματά τους επισήμως στηρίζουν την παγκοσμιοποίηση!!!! Όλοι αυτοί οι καραγκιόζηδες παριστάνουν λοιπόν τους αγωνιστές κατά της παγκοσμιοποίησης, αλλά όταν έφαγαν τα πρώτα δακρυγόνα άρχισαν να κλαψουρίζουν και να στέλνουν γράμματα διαμαρτυρίας στους ...ευρωβουλευτές τους (αλήθεια οι ευρωβουλευτές πολεμούν και αυτοί την παγκοσμιοποίηση;), για να γλιτώσουν τη φυλακή. Όσο για τον Carlos Giuliani που σκοτώθηκε από πυρά αστυνομικού, παρουσιάστηκε ως πρότυπο κοινωνικού αγωνιστή και υπόδειγμα για την νεολαία. Αλλά τι ήταν ο Giuliani;, ένας νεο-χίπης αντιρρησίας συνείδησης που ετάφη με την σημαία της ποδοσφαιρικής ομάδας Roma στο φέρετρό του. Με άλλα λόγια ένας απολίτικος, εκφυλισμένος περιθωριακός έγινε σύμβολο αντίστασης κατά των αφεντικών και τα ΜΜΕ που υπηρετούν την παγκοσμιοποίηση παρουσίασαν λίγο-πολύ ως ήρωες αυτούς που -υποτίθεται-πολεμούν την παγκοσμιοποίηση !!! και περιμένουν να πιστέψουμε ότι με τέτοιες μεθόδους, με τους νεοχίπηδες, τους παλαιοκομμουνιστές και τις ψευτοδιαδηλώσεις που η ίδια η ψευτοδημοκρατία τους επιτρέπει, θα ανατραπεί ο καπιταλισμός!!! Πρόκειται πραγματικά για γελοιότητες, φυσικά οι Γερμανοί εθνικιστές του NPD και οι Ιταλοί νεοφασίστες συναγωνιστές της Forza Nuova εμποδίστηκαν να φτάσουν στη Γένοβα, αλλά αυτό κανένα "ενημερωτικό"κανάλι δεν το ανέφερε. Ας μεταφερθούμε όμως στις 11 Σεπτεμβρίου 2001. Μερικοί αποφασισμένοι νέοι, οπλισμένοι με μαχαίρια και "νυχοκόπτες", κατορθώνουν να χτυπήσουν την καρδιά του Αμερικανοσιωνιστικού κτήνους. Οι δίδυμοι πύργοι της Νέας Υόρκης, το σύμβολο του παγκοσμίου εβραιοκαπιταλισμού, καταρρέουν . Την ίδια στιγμή, το ίδιο το αμερικανικό πεντάγωνο φλέγεται. Το ψυχολογικό πλήγμα για την υπερδύναμη είναι τεράστιο. Όλοι καταδικάζουν αμέσως το "φρικτό" αυτό χτύπημα, όλοι οι λακέδες των Αμερικάνων, οι ηγέτες του ΝΑΤΟ, οι πουλημένοι "μετριοπαθείς" Άραβες ηγέτες και όλοι οι θρησκευτικοί "αρχηγοί" ενωμένοι καταδικάζουν το γεγονός και τρέμουν μπροστά στα αντίποινα του παγκόσμιου αφέντη. Οι εξελίξεις είναι ραγδαίες. Αυτά όμως που έχουν σημασία είναι τα εξής:

ΠΡΩΤΟΝ: Να πως αλλάζει η ιστορία κύριοι!!! Όχι με τις ψευτοδιαδηλώσεις και τις κλάψες σας, αλλά με ανθρώπους αποφασισμένους να σκοτωθούν-αλλά και να σκοτώσουν αν χρειαστεί-για τα πιστεύω τους!!! Έτσι γράφεται η ιστορία και όχι με "Γένοβες". Όλα τα υπερσύγχρονα ραντάρ και αμυντικά συστήματα στάθηκαν ανίκανα να σταματήσουν μερικούς ανθρώπους αποφασισμένους για όλα.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Σαν εθνικοσοσιαλιστές οφείλουμε να αποδώσουμε σεβασμό στην πολεμική και πατριαρχική θρησκεία του Ισλάμ. Το Ισλάμ βέβαια δεν είναι άρια θρησκεία, ούτε έχει τη φυλή στο κέντρο της κοσμοθεωρίας του. Είναι επίσης βέβαιο ότι, αν κάποτε τα λευκά έθνη απελευθερωθούν από τον εβραϊκό ζυγό, θα χρειαστεί να πολεμήσουν και εναντίον του Ισλάμ. Ωστόσο σήμερα, το Ισλάμ, με την πολεμική του μορφή, είναι ο μόνος αντίπαλος που τολμά να υψώσει το ξίφος του ενάντια στον παγκόσμιο αφέντη και γι' αυτό αξίζει τον σεβασμό μας.

ΤΡΙΤΟΝ: Μας λένε ότι στην Αμερική πέθαναν χιλιάδες αθώοι και ότι έτσι δεν λύνονται τα προβλήματα. Αλήθεια που είδαν τους αθώους; Ήταν αθώοι αυτοί που δούλευαν στους πύργους; Όχι βέβαια! Όλοι αυτοί δούλευαν για τις πολυεθνικές και τις εβραϊκές χρηματιστηριακές εταιρείες. Όλοι τους "πετυχημένοι" γιάπηδες, θρασείς και αγέρωχοι, νόμιζαν ότι βλέπουν τον κόσμο από ψηλά με τις γραβάτες και τα κουστούμια τους. Ήταν λένε, και η ελίτ της ελληνικής ομογένειας. Ας γελάσουμε!! Όλοι για τις πολυεθνικές δούλευαν εκεί μέσα, κανείς τους δεν ήταν αθώος, όλοι ήταν συνυπεύθυνοι για την παγκόσμια τυραννία που μας έχει επιβληθεί!! Όποιος δουλεύει για το αμερικανικό τέρας είναι συνυπεύθυνος και τι να κάνουμε στον πόλεμο υπάρχουν και νεκροί!! Ή μήπως αυτοί που δούλευαν στο αμερικανικό πεντάγωνο ήταν "αθώοι" ; Τα παιδιά του Ιράκ και της Σερβίας δεν ήταν αθώα; Όχι λοιπόν κύριοι, κανείς από όσους πέθαναν δεν ήταν αθώος!! Εδώ πρόκειται για πόλεμο και στον πόλεμο αυτό που μετράει είναι η επικράτηση!!

ΤΕΤΑΡΤΟΝ: Η ιστορία αλλάζει πορεία χάρη στις δυναμικές, αποφασισμένες και οργανωμένες μειοψηφίες και όχι από τους δήθεν "κυρίαρχους λαούς". Όσες "Γένοβες" και "Σιατλ" και να υπάρξουν, θα υπάρξουν μόνο εφόσον οι κυβερνήσεις των ψευτοδημοκρατιών το επιτρέπουν και δεν πρόκειται να αλλάξουν τίποτα, όπως και δεν άλλαξαν άλλωστε τίποτα. Μερικοί όμως αποφασισμένοι μαχητές χτύπησαν το τέρας στην καρδιά του και άλλαξαν τη ροή της ιστορίας. Λένε ότι ο Μπιν Λάντεν και οι ισλαμιστές είναι δημιούργημα της CIA. Μπορεί να είναι κι έτσι. Τώρα όμως είναι καιρός οι Αμερικάνοι να πληρώσουν το τίμημα και να θερίσουν τα όσα έσπειραν μαζί με τους Εβραίους πατρώνες τους.

Το ξίφος του Ισλάμ έχει υψωθεί και απομένει να δούμε τις εξελίξεις, και για να μην ξεχνιόμαστε, όπως είπε ο Λένιν, όσο χειρότερα γίνονται τα πράγματα, τόσο το καλύτερο για εμάς!!!

Μ. Κ.

ΡΟΛΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ ΧΙΛΙΕΤΙΑ

Η υπάρχουσα πολιτική, οικονομική και κοινωνική κατάσταση της Ευρώπης δεν επιτρέπει πλέον καμία αμφισβήτηση, η μεγάλη ευρωπαϊκή πατρίδα ανίκανη να αντιμετωπίσει με επιτυχία τις προκλήσεις και τους σοβαρούς κινδύνους από τους οποίους απειλείται, οδηγείται μοιραία και αναπόφευκτα στην οριστική παρακμή της ηγεμονίας της, χάνοντας κατ' αυτόν τον τρόπο το ιστορικό βάρος που διατηρούσε για πολλούς αιώνες, γεγονός που θα την καταστήσει αμετάκλητα ένα φέουδο των ΗΠΑ και των πολυεθνικών εταιριών, ανίκανη επομένως να εγγυηθεί την ελευθερία, την ασφάλεια, την ευημερία και την εθνική και πολιτιστική ταυτότητα των λαών της. Απέναντι σε αυτή την απαίσια προοπτική που όλο και πιο ορατά διαγράφεται στον ορίζοντα, οι Ευρωπαίοι εθνικιστές, ανεξάρτητα από τις όποιες αντιθέσεις και διαφοροποιήσεις που παρατηρούνται μεταξύ τους, αποτελούν τους τελευταίους υπερασπιστές του εδάφους μας, της κουλτούρας μας και του αίματός μας. Οφείλουμε επιτέλους να συνειδητοποιήσουμε ότι είμαστε η μοναδική πραγματική ελπίδα των λαών μας, ανήκει σε εμάς η ευθύνη να εξασφαλίσουμε την αναγέννηση αυτής της γης ηρώων και φιλοσόφων. Παίρνοντας προς εξέταση τις πολιτικές συνθήκες και την ευρωπαϊκή πραγματικότητα πιο γενικά, μας προκύπτει απαραίτητη η ανάγκη για τη δημιουργία ενός ενιαίου μετώπου ενάντια στο υπάρχων πολιτικοοικονομικό σύστημα που θα αποτελέσει την εμπροσθοφυλακή του αγώνα μας, ένα πραγματικό ευρωπαϊκό εθνικιστικό μέτωπο ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, τον αμερικανοσιωνιστικό ιμπεριαλισμό, την κυριαρχία του μεγάλου κεφαλαίου και την "Νέα Τάξη Πραγμάτων" που ευαγγελίζονται τα διάφορα σκοτεινά κέντρα εξουσίας. Το πρώτο βήμα που προϋποθέτει η δημιουργία ενός τέτοιου μετώπου, είναι πρώτα απ' όλα ένας σαφής διαχωρισμός ανάμεσα σ' εμάς και στους πραγματικούς μας εχθρούς, σε συνδυασμό με τον καθορισμό του είδους και της μορφής των πολιτικών και κοινωνικών συμμαχιών που θα επιχειρήσουμε να συνάψουμε, προκειμένου να εφαρμόσουμε στην πράξη τις ιδέες μας και να επιτύχουμε τους αντικειμενικούς μας σκοπούς στην νέα κατάσταση που τείνει να διαμορφωθεί μετά τα συγκλονιστικά γεγονότα των δύο τελευταίων ετών. Κατά συνέπεια καθίσταται αντιληπτό από όλους ότι ο αντίπαλός μας δεν είναι πλέον ο κομμουνισμός, μια ιδεολογία ιστορικά αποτυχημένη και πρακτικά νεκρή, ούτε ο φτωχός κόσμος, η εργατική τάξη, που τώρα πια απογοητευμένη και προδομένη, ψηφίζε τα διάφορα κομμουνιστικά και εν γένει αριστερά κόμματα, είτε γιά να διαμαρτυρηθεί είτε προσδοκώντας σε ένα καλύτερο αύριο γι' αυτήν και τα παιδιά της. Παρατηρώντας με μία μη επιφανειακή ματιά, την κατάσταση και τα συμβάντα της περιόδου που διανύουμε, μπορούμε να αναγνωρίσουμε τον μεγαλύτερο εχθρό μας στην αστική νοοτροπία και στις πολιτικοοικονομικές της εκφράσεις, δηλαδή τον φιλελεύθερο καπιταλισμό και το σύστημα των οικονομικών ολιγαρχιών. Η συγκεκριμένη διαπίστωση επιβεβαιώνει για ακόμη μία φορά την κοινή σε όλους πεποίθηση, ότι πρέπει πλέον να προχωρήσουμε στη ρήξη κάθε δεσμού με την απολιθωμένη και γηρασμένη άκρα δεξιά που βρίσκεται ακόμη εγκλωβισμένη στα ασφυκτικά πλαίσια του συντηρητισμού και της καταστροφικής αντίδρασης, θεωρούμενη ως μέγιστος αντίπαλος της υπόθεσής μας. Οι εργάτες, οι φοιτητές, οι αγρότες, οι άνθρωποι χωρίς στηρίγματα και υψηλό οικονομικό επίπεδο, είναι χωρίς καμία αμφιβολία οι εν δυνάμει σύμμαχοι ενός εθνικολαϊκού ανταγωνιστικού κινήματος. Στο άμεσο λοιπόν μέλλον, θα πρέπει να συζητηθεί η πιθανότητα για τη δημιουργία ενός συντονιστικού οργάνου, σταθερού και επαγγελματικού, που θα έχει σαν σκοπό τον συντονισμό των διαφόρων πολιτικών κινημάτων που θα ανήκουν σε αυτό και που θα αποτελέσει το πολιτικό έμβρυο ενός μελλοντικού ευρωπαϊκού επαναστατικού κινήματος. Μια άλλη προϋπόθεση της μελλοντικής μας επιτυχίας, είναι η υιοθέτηση ενός ολοκληρωμένου, συναφούς και σύγχρονου πολιτικού προγράμματος, ικανού να δώσει λύσεις σε όλα τα υπάρχοντα προβλήματα που μαστίζουν τις σύγχρονες κοινωνίες, στην πρώτη σειρά των οποίων μπορούμε να διακρίνουμε την ανεργία, την εγκληματικότητα, την ανασφάλεια, την φορολογική πίεση εις βάρος των ασθενέστερων κοινωνικών τάξεων, τη διαφθορά των πολιτικών ιθυνόντων κ.α. Η εποχή των κινημάτων "διαμαρτυρίας" έχει πλέον παρέλθει ανεπιστρεπτί, η ραγδαία εξέλιξη της κοινωνίας και των θεσμών απαιτεί νέες ιδέες και νέες μεθόδους στο πολιτικό "γίγνεσθαι". Τέλος, οφείλουμε να περάσουμε σε ένα επίπεδο πολιτικής εξωρίμανσης, βγαίνοντας οριστικά από το περιθώριο και την απομόνωση, συμμετέχοντας στις πολιτικές ζυμώσεις, προτείνοντας συζητώντας και αναλύοντας κάθε τι το νέο που προκύπτει στο νέο ευρωπαϊκό πανόραμα.

Δεν υπάρχει πλέον καιρός για χάσιμο, πρέπει να ενωθούμε και να προετοιμαστούμε για μια σκληρή μάχη χωρίς ανακωχή και χωρίς κανέναν συμβιβασμό με το κατεστημένο, ενάντια στη δεξιά και την αριστερά, για μια μεγάλη λαϊκή μάχη, μια μάχη για εθνική ανεξαρτησία και κοινωνική δικαιοσύνη. Σε αυτή την μάχη εμείς θα είμαστε στην πρώτη γραμμή!!!

ΕΥΡΩΠΗ - ΕΘΝΟΣ - ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Γιάννης Νικολόπουλος

Φαυσκόκκαινα Τετράδια

Τι είδους πνεύμα κάνει έναν ξένο να υιοθετεί την αιτία της απελευθέρωσης των Κινέζων ως δική του; είναι το πνεύμα του διεθνισμού, το πνεύμα του κομμουνισμού, από το οποίο κάθε Κινέζος κομμουνιστής πρέπει να διδαχθεί. Πρέπει να ενωθούμε με το προλεταριάτο όλων των καπιταλιστικών χωρών, με τους προλετάριους της Ιαπωνίας, της Αγγλίας, της Αμερικής, της Γερμανίας, της Ιταλίας και όλων των καπιταλιστικών χωρών, πριν γίνει πιθανό να ανατρέψουμε τον ιμπεριαλισμό, να απελευθερώσουμε το έθνος μας και τους ανθρώπους μας και να απελευθερώσουμε και τα άλλα έθνη και τους ανθρώπους του κόσμου. Αυτός είναι ο διεθνισμός, ο διεθνισμός με τον οποίο εναντιωνόμαστε στον στενά οροθετημένο εθνικισμό και πατριωτισμό.

Mao Tse-Tung

Για εμάς η εθνική ανεξαρτησία είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με κοινωνική επανάσταση και τη συνεπή εφαρμογή των αρχών του Μαρξιστικού-Λενινιστικού και προλεταριακού διεθνισμού. Δεν υπάρχει χώρα, χωρισμένη σε εκμεταλλευτές και καταπιεσμένους που να κατέχει επαρκή δύναμη και συνοχή για να εναντιωθεί σε ανατρεπτικές και επιθετικές δράσεις των ιμπεριαλιστών. Ούτε σε μια χώρα στην οποία βασιλεύουν φιλελευθεροαστικές ιδεολογικές απόψεις, η οποία δεν κατέχει τη μεγάλη δύναμη της καθοδήγησης και του πρωτισμού που μόνο επαναστατικά προλεταριακά δόγματα μπορούν να κάνουν τις μάζες να τα αντιληφθούν, μπορεί να κερδίσει την ιδεολογική μάχη ενάντια στους ιμπεριαλιστές. Δεν υπάρχει χώρα που να μπορεί να υπερασπίσει τον εαυτό της από τα κτυπήματα του ιμπεριαλισμού, όταν δεν βασίζεται στην διεθνή σταθερότητα και δεν ενώνει τις δυνάμεις της με τις παγκόσμιες επαναστατικές κινήσεις. Δεν υπάρχει χώρα που να μπορεί να κερδίσει νίκη στη μάχη όταν δεν αρνείτε τον ιμπεριαλισμό και τον νεοαποικιοκρατισμό, τους εκμεταλλευτές, την επιθετική και αντιδραστική πολιτική. Η ψευτοεπανάσταση και η εθνική ψευτοανεξαρτησία μπορούν να εμφανιστούν με ποικίλες μορφές, αλλά στην εποχή μας η γνήσια επανάσταση και η γνήσια εθνική ανεξαρτησία μπορούν να βασιστούν μόνο στο σοσιαλισμό, στον αντιιμπεριαλισμό και σε διεθνείς αρχές.

Fidel Castro

Μπορεί ένας κομμουνιστής, που είναι διεθνιστής, να είναι και πατριώτης; Εμείς υποστηρίζουμε ότι όχι μόνο μπορεί αλλά πρέπει να είναι. Το συγκεκριμένο περιεχόμενο του πατριωτισμού καθορίζεται από τις ιστορικές συνθήκες. Υπάρχει ο "πατριωτισμός" των Γιαπωνέζων επιδρομέων και του Χίτλερ, και υπάρχει και ο δικός μας. Οι κομμουνιστές πρέπει να καταπολεμήσουν αποφασιστικά τον "πατριωτισμό" των Γιαπωνέζων και του Χίτλερ. Οι κομμουνιστές της Ιαπωνίας και της Γερμανίας είναι ηττοπαθείς εξαιτίας των πολέμων που διεξάγονται από τις χώρες τους. Πρέπει να προκαλέσουμε την ήττα των Γιαπωνέζων και των Γερμανών με κάθε δυνατό τρόπο γιά το συμφέρον του λαού τους, όσο πιο ολοκληρωτική ήττα υποστούν, τόσο το καλύτερο... Για τους πολέμους που εξαπέλυσαν οι Γιαπωνέζοι και οι Γερμανοί βλάπτουν τα άτομα του σπιτιού τους και τους λαούς του κόσμου. Η περίπτωση της Κίνας, όμως είναι διαφορετική, γιατί είναι το θύμα των επιδρομών. Οι κινέζοι κομμουνιστές πρέπει γι' αυτό να συνδιάσουν τον πατριωτισμό με τον διεθνισμό. Είμαστε και διεθνιστές και πατριώτες, και το σύνθημα μας είναι: "Πολέμησε γιά την υπεράσπιση της χώρας σου από τους επιδρομείς". Γιά εμάς, η ηττοπάθεια είναι έγκλημα και αγωνιζόμαστε γιά την νίκη στον πόλεμο της αντίστασης που είναι αναπόφευκτο χρέος. Μόνο αν αγωνιζόμαστε γιά την εθνική άμυνα της χώρας μας μπορούμε να νικήσουμε τους εχθρούς και να επιτύχουμε την εθνική απελευθέρωση. Και μόνο αν επιτύχουμε αυτό θα είναι δυνατό για το προλεταριάτο και τους υπόλοιπους εργαζομένους να επιτύχουν την απελευθέρωσή τους. Η νίκη της Κίνας και η ήττα των εισβολέων ιμπεριαλιστών θα βοηθήσει τους λαούς των άλλων χωρών. Γι' αυτό σε πολέμους εθνικής απελευθέρωσης, ο πατριωτισμός λέγεται διεθνισμός.

Mao Tse-Tung

Κάντε σκοπό του έθνους το σκοπό του λάου και ο σκοπός του λαού ας είναι εκείνος του έθνους!!!

V.I. Lenin

Όλη μας η δράση είναι μια πολεμική κραυγή ενάντια στον ιμπεριαλισμό και ένα σάλπισμα για την ενότητα των λαών ενάντια στον μεγάλο εχθρό του ανθρωπινού γένους: τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Οπουδήποτε κι αν μας αιφνιδιάσει ο θάνατος, τον καλωσορίζουμε, αρκεί αυτή η πολεμική μας κραυγή να βρει άξια αποδέκτη και άλλο χέρι να απλωθεί να αδράξει το όπλο μας και άλλοι άνθρωποι να έρθουν να συνοδέψουν τα μοιρολόγια με τις ριπές των αυτομάτων και με νέες κραυγές πολέμου και νίκης.

Ernesto "Tse" Guevara

Υπάρχει μια δύναμη μεγαλύτερη από τον πλούτο, και είναι μεγαλύτερη, επειδή δεν μπορεί να παρθεί. Η δύναμη μας, η δύναμη του προλεταριάτου, βρίσκεται στα μούσκουλα, στα χέρια μας όταν πρόκειται να ρίξουμε την ψήφο, στα δάκτυλά μας όταν πρόκειται να τραβήξούμε την σκανδάλη. Από την δύναμη αυτή, κανένας δεν μπορεί να μας απογυμνώσει. Είναι η πρωτόγονη δύναμη, η δύναμή που είναι η ίδια η ζωή, η δύναμη που είναι δυνατότερη από τον πλούτο και που ο πλούτος αυτός δεν μπορεί να μας την πάρει.

Jack London

Η συντακτική ομάδα του περιοδικού, διατηρεί ανεπιφύλακτα το δικαίωμα να μην ταυτίζεται απόλυτα με τα παραπάνω αποφθέγματα, απλώς με την δημοσίευση τους θεωρεί ότι συμβάλλει στην ελεύθερη διακίνηση των ιδεών προς όφελος του αντικειμενικού σκοπού αυτού του εντύπου.

JOSE ANTONIO PRIMO DE RIVERA ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

«Η θέση μας είναι έξω στον ανοιχτό αέρα, κάτω από την καθαρή νύχτα, όπλο στον ώμο και ψηλά τα αστέρια, ας αφήσουμε τους άλλους στις "γιορτές" τους, εμείς στην καθάρια και σίγουρη νύκτα, παρουσιάζουμε ήδη την αυγή στην ευθυμία της καρδιάς μας»

J.A.Primo de Rivera

Έχει συμπληρωθεί περισσότερο από μίσος αιώνας με τον θάνατο του Ισπανού Επαναστάτη Jose Antonio Primo De Rivera, το παρόν άρθρο αποτελεί ένα μικρό φόρο τιμής στον άνθρωπο που πολέμησε τον διεθνισμό σε όλα του τα πρόσωπα, από την μαρξιστική πανούκλα έως και την φιλελεύθερη δεξιά. Σήμερα οι ιδέες του αξέχαστου εθνικιστή αγωνιστή, παραμένουν πάντα επίκαιρες.... Ο J.A. Primo De Rivera γεννήθηκε το 1903 και ήταν γιος στρατηγού ο οποίος κυβέρνησε δικτατορικά την Ισπανία για επτά χρόνια(1923-1930). Μετά την πτώση του η Ισπανία έζησε μια μεγάλη περίοδο αναταράξεων. Η αστική δημοκρατία βοήθησε να διογκωθεί η μέχρι τότε μικρή δύναμη των αναρχικών και μπολσεβίκων . Στις 4 Μαρτίου 1934 γίνεται η ανακήρυξη της "Ισπανικής Φάλαγγας" και γίνεται η ένωση πολλών εθνικοεπαναστατικών οργανώσεων, της J.O.N.S., (Εθνικοσυνδικαλιστική Ένωση Επιθέσεως), της J.A.P., (Νέοι Λαϊκής Δράσεως), και F.E., (Ισπανικής Φάλαγγας, η οποία είχε ιδρυθεί νωρίτερα τον Οκτώβριο του 1933 από τον Jose Antonio). Το κίνημα εξαπλώθηκε γρήγορα σε όλη την Ισπανία και έτσι πολλοί φαλαγγίτες αρχίζουν να δολοφονούνται από τους ξενόδουλους κομμουνιστές ενώ πολλοί άλλοι οδηγούνται σε δίκες και φυλακίσεις. Ο Jose Antonio στις 19 Μαρτίου 1935, θα δηλώσει: "Η αποστολή μας είναι δύσκολη μέχρι του αδυνάτου, όμως εμείς πιστεύουμε στα θαύματα". Έτσι η Ισπανική Φάλαγγα συνεχίζει να πολεμά με όλες τις δυνάμεις της, το ξενόδουλο πολιτικό κατεστημένο και την διεθνιστική σαπίλα που απειλούσε την Ισπανία. Στις 16 Φεβρουαρίου 1936 μέσα σε ένα κλίμα φόβου, το "Λαϊκό Μέτωπο" σημειώνει μεγάλη επιτυχία στις εκλογές. Η κυβέρνηση του Μανουέλ Αθάνια, αρχηγού του κόμματος της "Δημοκρατικής Αριστεράς", με τους υπηρέτες της και τις συμμορίες

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ

Αυτοί που σας διευθύνουν και σας εκμεταλλεύονται γιά να μπορούν να καταλαμβάνουν συνεχώς καλύτερες θέσεις την στιγμή που εσείς αντιμετωπίζετε την πείνα και την καταπίεση, δεν θέλουν να γνωρίζεται τις ιδέες μας. Αν όπως λένε οι ιδέες μας είναι βλαβερές για εσάς, τίποτα δεν θα μπορούσε να τις καταρρίψει περισσότερο από την δημοσιότητα. Αν κρύτταμε την τυραννία και την περιφρόνηση απέναντι στους εργάτες, οι ίδιοι οι εργάτες θα μας έστρεφαν πρώτοι τις πλάτες και τότε φυσικά οι αρχηγοί τους θα είχαν δίκιο. Όμως όχι. Δεν θέλουν να μας γνωρίσετε γιατί οι αλήθειες μας είναι καθαρές και ξάστερες. Όταν η Ισπανική Φάλαγγα θα πραγματοποιήσει την επανάστασή της, θα σταματήσουν η πείνα

και οι ταπεινώσεις των εργατών και παράλληλα θα τεθεί τέλος σ' όλους εκείνους που καλλιεργούν διχόνοιες. Η Ισπανική Φάλαγγα δεν είναι ένα από τα τόσα κόμματα στην υπηρεσία του καπιταλισμού. Ο καπιταλισμός θεωρεί την παραγωγή μόνον από την δική του άποψη, σαν σύστημα πλουτισμού των λίγων. Αντιθέτως η Ισπανική Φάλαγγα θεωρεί την παραγωγή σαν σύνολο, σαν κοινή προσπάθεια που αποσκοπεί να πετύχει με κάθε θυσία την ευημερία του συνόλου. Γιά τον λόγο αυτό η Ισπανική Φάλαγγα θέλει να επιβάλει: ΠΡΩΤΟΝ: Το συνδικαλιστικό κράτος που σημαίνει το μοναδικό σχήμα κράτους μέσα στο οποίο τα εργατικά συνδικάτα συμμετέχουν απ' ευθείας στην νομοθεσία και στην οικονομία, δίχως να εμπιστεύονται τα συμφέροντά τους στον παρασιτισμό των πολιτικών κομμάτων.
ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Η εξεύρεση εργασίας γιά όλους τους ανθρώπους.
Δεν πρέπει να υπάρχουν πλέον άνεργοι.
ΤΡΙΤΟΝ: Η ασφαλιστική προστασία γιά όσους δεν μπορούν να βρούν δουλειά, γιά τα ατυχήματα, γιά τα γηρατειά.
ΤΕΤΑΡΤΟΝ: Η βελτίωση του τρόπου ζωής των εργατών γιά να μην έχουν μόνο ψωμί αλλά και ένα άνετο σπίτι, μια σωστή ανάπαυση και τους αναγκαίους στην ανθρώπινη ζωή χώρους αναψυχής. Αυτές δεν είναι ανεφάρμοστες υποσχέσεις. Η Ισπανική Φάλαγγα, δεν θα σταματήσει από κανένα εμπόδιο προκειμένου να πραγματοποιήσει τους στόχους της, δεν θα διστάσει μπροστά σε δελεασμούς. Το καθεστώς μας, καθεστώς αδελφότητας και συμπαραστάσεως πρέπει να απαιτήσει όλες τις αναγκαίες θυσίες από όσους έχουν περισσότερα, υπέρ αυτών που σήμερα ζουν κατά τρόπο άθλιο.
Εργάτες ! ! ! Οι επαναστατικές σας δυνάμεις είναι γεμάτες ενθουσιασμό και δικαιοσύνη. Χρόνια και χρόνια είχατε υπομείνει τυραννίες που σας είχαν επιβληθεί δίχως τη θέλησή σας, πρώτα εκείνη του κεφαλαίου που σας έβλεπε σαν σκλάβους και σαν εξαρτήματα, έπειτα εκείνη των αρχηγών που σας χρησιμοποιούσαν σαν σκαλιά γιά να ανέβουν ψηλότερα. Πάψτε να τους υπακούτε. Τοποθετήστε αντιθέτως τις προσπάθειες σας στην υπηρεσία της νέας επαναστάσεως που είναι και δική σας διότι είναι όλων, διότι είναι επανάσταση ολόκληρης της Ισπανίας!!!

F.E. αριθμός 2, 11 Ιανουαρίου 1934

των αναρχικών και των μπολσεβίκων, αρχίζουν μεγάλες διώξεις εναντίον του Jose Antonio και της φάλαγγας, (μήπως μας θυμίζουν όλα αυτά την σημερινή πολιτική κατάσταση;). Οι στενοί συνεργάτες του Jose Antonio θα του προτείνουν να διαφύγει στην Πορτογαλία, ο ίδιος απαντάει: " Κι αν ακόμα γνώριζα όλους τους κινδύνους που με απειλούν αν μείνω, ποτέ δεν θα εγκαταλείψω τους συντρόφους που απειλούνται με τους ίδιους κινδύνους. Η φάλαγγα δεν είναι του τύπου των παλιών ρομαντικών συνωμοτικών κομμάτων με τους αρχηγούς τους στο εξωτερικό. Η φάλαγγα είναι ένα κλασσικά και αρμονικά πειθαρχημένο σώμα, μεσ' το οποίο κρατάμε σαν πρώτη ατομική αρετή, την θυσία που ποτέ δεν είναι ανώφελη". Στις 14 Μαρτίου του 1936 ο Jose Antonio συλλαμβάνεται με την κατηγορία ότι έσπασε τις σφραγίδες με τις οποίες είχε κλείσει η κυβέρνηση τα κεντρικά γραφεία της φάλαγγας στη Μαδρίτη. Τον Ιούνιο του 1936, μεταφέρεται στις φυλακές της πόλεως Αλικάντε, απ' όπου στις 17 Ιουλίου εκδίδει προς τους φαλαγγίτες και τον ισπανικό λαό την τελευταία του προκήρυξη. Έχουμε μπει ήδη στον Νοέμβριο του '36 και στις 20 του μηνός ο Ισπανός επαναστάτης και άλλοι τέσσερις συναγωνιστές του οδηγούνται προς εκτέλεση στο προαύλιο της φυλακής του Αλικάντε, τα τελευταία του λόγια προς τους συντρόφους του είναι τα έξεις: "κουράγιο παιδιά, είναι ζήτημα μιας στιγμής και αξίζει τον κόπο ". Έτσι η "δημοκρατία" νόμιζε ότι τελείωσε με την Ισπανική Φάλαγγα... Σήμερα, μισό και περισσότερο αιώνα μετά οι ιδέες και ο αγώνας του Jose Antonio συνεχίζει να εμπνέει τους νέους εθνικιστές στην Ισπανία και όλη την Ευρώπη, σήμερα έτσι όπως τότε ο διεθνής σιωνισμός και τα όργανα του, (καπιταλισμός, κομμούνισμος, αστική δημοκρατία κ.τ.λ.), αλώνουν την μεγάλη ευρωπαϊκή πατρίδα. Χρέος όλων των νέων εθνικοεπαναστατών είναι να σταθούν όλοι μαζί στο μεγάλο μέτωπο, να ετοιμαστούν για τη μεγάλη επανάσταση, όλοι μαζί φωνάζοντας: VIVA LA MUERTE!!!

Θ. Κ.

Πηγές: *περιοδικό "Χρυσή Αυγή", α.τ.50 (Νοέμβριος 1989)*
J.A.Primo De Rivera, " Λόγοι Μάχης"
εκδόσεις "Ελεύθερη Σκέψις", Φεβρουάριος 1983

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΠΡΑΞΗ ΧΡΕΟΥΣ

1. Ο θάνατος είναι μια πράξη χρέους. Ούτε περισσότερο ούτε λιγότερο. Συνεπώς δεν πρέπει να υιοθετούνται ξεχωριστές φροντίδες για όποιον πέφτει. Εκείνο που χρειάζεται είναι να συνεχίσουμε ο καθένας στη θέση του, όπως ακριβώς στεκόταν στην θέση του ο συναγωνιστής που έπεσε.
2. Μην νοιάζεστε γι' αυτόν, που κάθε φορά που πέφτει ένας δικός μας δείχνει έναν υπέρμετρο ζήλο για να εκδικηθεί. Γι' αυτούς τα αντίποινα θα φανούν υπερβολικά μετριοπαθείς...Μην δίνεται σημασία σε αυτούς. Αν τους ενδιαφέρει τόσο η προστασία της τιμής της φάλαγγας γιατί δεν έρχονται να πολεμήσουν μαζί μας...

3. Η τιμή και το χρέος της φάλαγγας καθορίζονται μόνο από εκείνους που έχουν κληθεί να την διευθύνουν υπεύθυνα. Μην ξεχνάτε πως μία από τις αρχές της ηθικής μας είναι η εμπιστοσύνη στους αρχηγούς. Οι αρχηγοί έχουν πάντα δίκιο.
4. Σε ορισμένες περιπτώσεις τα αντίποινα μπορούν να προκαλέσουν εις βάρος του λαού μία αλυσίδα αντιδράσεων και αντεπιθέσεων. Έτσι αυτός που έχει την ευθύνη της διοικήσεως, πριν εμπλέξει τον λαό σ' ένα εμφύλιο πόλεμο πρέπει να εκτιμήσει μέχρι τίνος σημείου είναι ανεκτές παρόμοιες προκλήσεις και πότε επιβάλλεται η δυναμική απάντηση.
5. Αυτός που έχει περισσότερο κουράγιο παραμένει στην θέση του ακόμα και τις στιγμές του κινδύνου. Τα πολλά λόγια δεν χρησιμεύουν σε τίποτα...
6. Όταν γίνεται αναφορά σ' έναν πεσόντα, αυτός απαντά με τις φωνές των συναγωνιστών του: "Παρών"
7. Το μαρτύριο ορισμένων δικών μας είναι σε μερικές περιπτώσεις μία σχόλη Πάθους και Θυσίας που πρέπει να κατανοήσουμε μέσα στην σιωπή. Σε άλλες περιπτώσεις είναι αιτία οργής και εκδικήσεως. Όμως οι νεκροί μας δεν θα γίνουν ποτέ όργανα "διαμαρτυρίας" με τον τρόπο των φιλελευθέρων. Εμείς δεν διαμαρτυρόμεθα. Αυτός είναι ο δικός μας τρόπος. Εμείς δεν βεβηλώνουμε τα λείψανα των νεκρών μας με κλαψιάρικα άρθρα που θυμίζουν Ιερεμιάδες, ούτε χρησιμοποιούμε για να λάβουμε πολιτικά ανταλλάγματα στα δύσοσμα βελουδένια κοινοβουλευτικά έδρανα.

F.E. αριθμός 5, 1 Φεβρουαρίου 1934

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΚΗΣ ΦΑΛΑΓΓΑΣ

*ΚΑΤΑΦΑΤΣΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ, ΜΕ ΚΑΙΝΟΥΡ-
ΓΙΟ ΠΟΥΚΑΜΙΣΟ ΠΟΥ ΤΟ ΚΕΝΤΗΣΕΣ
ΚΟΚΚΙΝΟ ΕΧΤΕΣ,
ΘΑ ΜΕ ΒΡΕΙ Ο ΧΑΡΟΣ ΝΑ ΜΕ ΠΑΡΕΙ
ΚΑΙ ΔΕΝ ΘΑ ΣΕ ΞΑΝΑΔΩ ΠΟΤΕ ΜΟΥ*

*ΔΙΠΛΑ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΜΟΥ
ΘΑ ΒΡΙΣΚΟΜΑΙ
ΠΟΥ ΦΥΛΑΜΕ ΣΚΟΠΟΙ
ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΑ ΑΣΤΕΡΙΑ
ΑΤΑΡΑΧΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΟΝΤΕΣ
ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ*

*ΑΝ ΣΟΥ ΠΟΥΝ ΠΩΣ ΕΠΕΣΑ,
ΝΑ ΞΕΡΕΙΣ ΟΤΙ ΠΗΓΑ ΣΤΟ ΠΟΣΤΟ
ΠΟΥ ΘΑ ΜΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΠΕΡΑ 'ΚΕΙ*

*ΘΑ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΟΥΝ ΝΙΚΗΦΟΡΕΣ
ΟΙ ΣΗΜΑΙΕΣ
ΜΕ ΤΟ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ
ΚΑΙ ΠΕΝΤΕ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ
ΘΑ 'ΝΑΙ ΚΑΡΦΩΜΕΝΑ
ΣΤΑ ΒΕΛΗ ΤΗΣ ΦΑΡΕΤΡΑΣ ΜΟΥ*

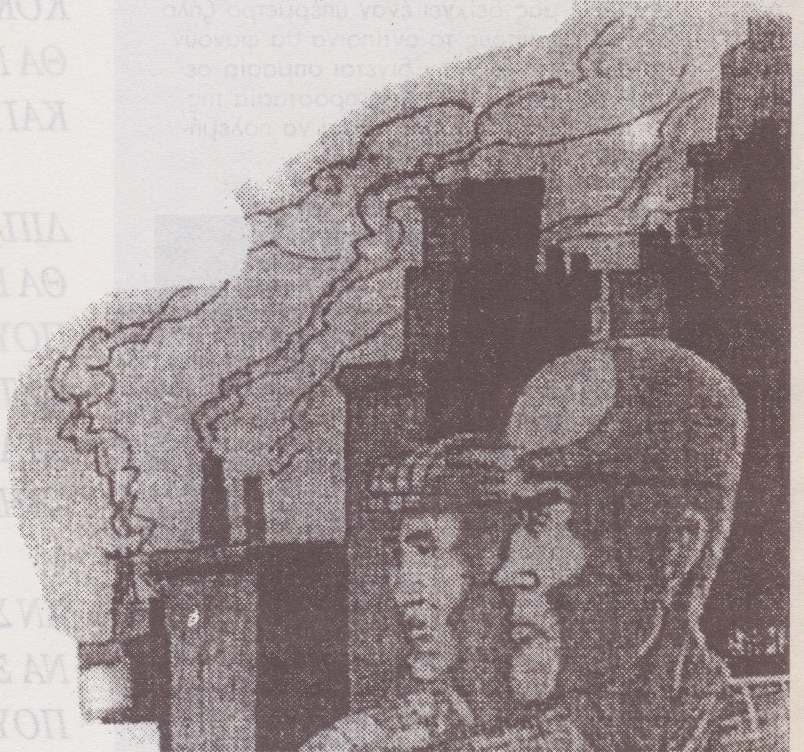
*ΘΑ ΞΑΝΑΓΕΛΑΣΕΙ Η ΑΝΟΙΞΗ
ΠΟΥ ΠΡΟΣΜΕΝΟΥΝ ΟΙ ΟΥΡΑΝΟΙ
Η ΓΗ ΚΑΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ*

*ΟΡΘΙΕΣ ΟΙ ΦΑΛΑΓΓΕΣ!!!
ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΝΙΚΗ!!!
ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΥΓΗ
ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ!!!*

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

Το μαύρο της νύχτας αφήνει σιγά-σιγά τη θέση του στις πρώτες αχτίδες του φωτός. Η ανατολή υποδέχεται τον ζωοδότη της φύσεως. Ο ήλιος παίρνει τη θέση που του ανήκει. Άλλη μια δύσκολη μέρα ξημερώνει για τον Έλληνα εργάτη... Από τα πρώτα βήματα της ύπαρξης του ανθρώπου, η εργασία καταλάμβανε κυρίαρχη θέση. Ο άνθρωπος αντελήφθη ότι έπρεπε να εργαστεί, είτε γιά να επιβιώσει (αρχικά), είτε για να βελτιώσει τις συνθήκες της ζωής του, είτε γιά να συνεισφέρει στην πρόοδο του οργανισμού, του οποίου ο ίδιος είναι κύτταρο, της κοινωνίας. Σήμερα όμως, στη χώρα που κάποτε αποκαλείτο "ΕΛΛΑΣ", τα πράγματα είναι διαφορετικά. Ο οποιοσδήποτε λογικός άνθρωπος θα περίμενε ότι η εργασία του Έλληνα εργάτη θα είχε αντίκτυπο στην οικονομική κατάστασή του ίδιου και φυσικά της πατρίδας του. Αντίθετα, δεν συμβαίνει στις μέρες μας τίποτε από τα δύο. Ο Έλληνας εργάτης παραμένει σε μίζερη κατάσταση, διαβιώνοντας μετά βίας και στερούμενος μορφώσεως, την ώρα που κάποιοι άλλοι - εκείνοι με τα κοστούμια και τ' ακριβά αυτοκίνητα- συνεχώς πλουτίζουν. Πού οφείλεται η άθλια αυτή κατάσταση ; Μια πρώτη σκέψη στρέφει την προσοχή μας προς την παιδεία του Έλληνα εργάτη, μία παιδεία ουσιαστικά ανύπαρκτη που τον οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στα νύχια των καπιταλιστών και των πρακτόρων τους. Διότι ο Έλληνας εργάτης αδυνατεί να ξεφύγει από τα στενά πλαίσια όπου τον έχουν εγκλωβίσει εκείνοι, φοβούμενος τον στιγματισμό, την τιμωρία, την περιθωριοποίηση. Κάποιοι θέλησαν να ταυτίσουν το ιδιαίτερο και ξεχωριστό κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας, τους Έλληνες εργάτες, με τον κομμουνισμό. Πολλοί έπεσαν θύματα της απάτης, πλανήθηκαν και έγιναν έρμαια των βρώμικων διαθέσεων των μπολσεβίκων και των λοιπών αριστερίστικων συμμοριών. Όλων αυτών των ερυθρών ερπετών που τόλμησαν να συνδέσουν τους αγώνες και τις θυσίες των Ελλήνων εργατών με τα συμφέροντα των τριτοκοσμικών λαθρομεταναστών, των απόγονων των εαμοβούλγαρων που βγήκαν ουκ ολίγες φορές στους δρόμους για να απαιτήσουν ίσα δικαιώματα γιά τους λαθρομετανάστες γιατί και εκείνοι είναι εργάτες ! ! ! την ώρα που η νεολαία αυτής της χώρας μαστίζεται από την πανούκλα των σύγχρονων λευκών κοινωνιών, την ανεργία... Τα αποτελέσματα της πρακτικής εφαρμογής των θεωριών περί "διεθνοποιημένης" εργασίας τα βλέπουμε σήμερα και είναι βέβαιο πως θα τα βιώσουν και οι επόμενες γενιές. Η πολιτική αυτή οδηγεί σε δύο δυνατές προοπτικές: ή οι λαθρομετανάστες θα φθάσουν στο - υψηλότατο γιά τα δεδομένα τους - επίπεδο του Έλληνα εργάτη ή ο Έλληνας εργάτης θα κατρακυλήσει στο επίπεδο του τρισάθλιου λαθρομετανάστη. Φυσικά, εκείνοι διαφημίζουν μόνο την πρώτη εκ των προοπτικών κλείνοντας τα μάτια - άραγε όχι σκόπιμα; - στην άλλη. Δύο είναι τα στοιχεία που με οδηγούν στην αποδοχή της δεύτερης προοπτικής ως πλέον πιθανής:

α) το τεράστιο και πρωτοφανές πλήθος των λαθρομεταναστών απέτυχε να απορροφηθεί από τις ρίζες της ελληνικής κοινωνίας, περιθωριοποιήθηκε και συσπειρώθηκε σε κλειστές εθνικές ή θρησκευτικές κοινότητες. Ταυτόχρονα απεδείχθη διά των στατιστικών ότι συνέβαλε τα μέγιστα στην έκρηξη της εγκληματικότητας και στη δημιουργία αισθημάτων

φόβου και ανασφάλειας σε κάθε Έλληνα πολίτη. Πως λοιπόν να απορροφηθεί στον εργασιακό τομέα και με ποιες συνέπειες;

β) μια συντριπτική αριθμητική υπεροχή του ντόπιου πληθυσμού θα μπορούσε να μετριάσει σε κάποιο βαθμό τις συνέπειες του προβλήματος των λαθρομεταναστών. Σε μια χώρα όμως, δέκα εκατομμυρίων - που μειώνονται σταδιακά - τα δύο εκατομμύρια των τριτοκοσμικών - που αυξάνονται αλματωδώς - θέτουν το νοήμονα Έλληνα προ μιας τρομακτικής αλήθειας: εθνική αλλοίωσις και κατ' επέκταση και εργατική συρρίκνωση. Στην τραγική εποχή στην οποία ζούμε, ο Έλληνας εργάτης χάνει τη δουλειά του και την ίδια στιγμή η ελληνική κοινωνία αιμορραγεί από τα πλήγματα που δέχθηκε και δέχεται από την ανεργία. Χιλιάδες ελληνικές οικογένειες περνούν μια καθημερινή κόλαση αδυνατώντας να ανταπεξέλθουν στις σύγχρονες απαιτήσεις. Πολύ μακρύτερα, εκείνοι μετρούν τα κέρδη τους από το βιασμό της πατρίδας και την αφαίμαξη των υγιέστερων τέκνων της, των εργατών, συγχαίροντας και ανταμοίβοντας παράλληλα τα κομματόσκυλα που δουλεύουν γιά λογαριασμό τους. Οι κόποι και οι θυσίες των προγόνων μας, των αγνών εργατών, χαραμίζονται από ανάξιους και προδότες.

Ο Έλληνας εργάτης έχει χρέος να σηκώσει το κεφάλι, να φτύσει τα κόκκινα σκυλιά και να υψώσει τα γαλανόλευκα λάβαρα. Ο εθνικός σοσιαλισμός μας παρέχει την ιδεολογία, οι χώροι εργασίας και τα πεζοδρόμια το πεδίο δράσης. Εκείνοι πρέπει και θα πληρώσουν!!!

Ζήτω η Ελλάς - Ζήτω ο Έλληνας εργάτης

Ε. Κ.

"ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΠΝΕΥΜΑ" ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Η ελπιδοφόρα προοπτική ενός δυναμικού εθνικιστικού φοιτητικού κινήματος

Στο δύσκολο δρόμο της αναζήτησης του " μυστικού του εκφυλισμού", ο J.Evola ανακαλύπτει το "...φοβερό ενδεχόμενο που υπάρχει στον άνθρωπο να χρησιμοποιήσει την ελευθερία του για να καταστραφεί πνευματικά" και αμέσως μετά το ορίζει επακριβώς ως το '...μίσος προς την παράδοση, την επαναστατικότητα και στον ατομισμό - με λίγα λόγια ως το "μοντέρνο πνεύμα"'. Η ολική επικράτηση αυτού του " μοντέρνου πνεύματος" στις πολιορκημένες ψυχές των συγχρόνων μας γεννά σήμερα την πιό συχνή, απλοϊκή και πρακτική δικαιολογία γιά τους μαχητές εκείνους που δεν αντέχουν το ιερό βάρος της Μεγάλης Ιδέας τους, κι έτσι ακούμε συχνά για " το μάταιο των κόπων μας", το " αδιέξοδο του αγώνα μας", το " μονόδρομο της άμεσης εγκατάλειψης". Γελοίες, εφήμερες προτροπές που φαινομενικά γεννιούνται από το "στοργικό" ενδιαφέρον γνωστών και "φίλων", ουσιαστικά όμως πηγάζουν απ' τη μίζερη, μικροαστική φοβία απώλειας κάποιας ακριβής "ησυχίας". Κι αν αυτή η απόλυτη και ψοφοδεής "ησυχία", είναι το κύριο αγαθό της εποχής, εμείς δικαίως χαρακτηριζόμαστε ως οι μοναδικοί πραγματικά "ταραχοποιοί". Σε πρόσφατη συζήτηση που είχα με "ακροδεξιό" συμφοιτητή μου, (που μονίμως αρέσκεται να με αποκαλεί " συναγωνιστή"), συνάντησα ένα ιδιαίτερο - λόγω πρωτοτυπίας - επιχείρημα: "άσε καλύτερα συναγωνιστή, τι δουλειά έχει εδώ μέσα ο εθνικισμός...αυτοί νοιάζονται μόνο γιά τον καφέ τους", (η πρωτοτυπία έγκειται στο ότι η φράση αυτή συνοδευόταν από συνεχή ανάδευση του frapi του συναδέλφου, εκτός φυσικά της καφετέριας της σχολής). Μάλλον έχεις δίκιο παλιέ φίλε...και να υπάρχουν ακόμα μέσα σ' αυτό το γενικό κλίμα της μετριότητας λίγοι εκλεκτοί, έτοιμοι να ασπαστούν την εθνική ιδέα, γιά ποίο λόγο να γίνουν και κήρυκες της σ' ένα βαθιά αλλοτριωμένο περιβάλλον; τι θα βγει εν τέλει από αυτή την ιστορία; Εδώ ακριβώς έγκειται και η ουσιώδης μας διαφοροποίηση από τους γερασμένους εκφραστές ενός άχρωμου συντηρητικού και μεσοαστικού πατριωτισμού. Το βασικό και μάλλον μοναδικό πλεονέκτημα γιά εμάς έχει να κάνει με τη βαθύτερη φύση της παρηκμασμένης μας εποχής. Η χειμαρρώδης εκτόνωση της θέλησης των φωτεινών δυνάμεων αυτού του κόσμου κατά τα τελευταία μεσοπολεμικά χρόνια δεν στάθηκε ικανή να οδηγήσει τη ροή του αίματος των νεαρών μαρτύρων στον ωκεανό της αρμονίας. Η προσωρινή επικράτηση της αφύσικης Ιουδαϊκής και ιουδαΐζουσας ιεραρχίας στάθηκε απέναντι στη ροή αυτή σαν φράγμα στέρεο που καταδίκασε σε διαρκή στασιμότητα τα τρέχοντα ύδατα της εξέλιξης. Με συνέπεια, στο πέρασμα των δεκαετιών το στάσιμο ύδωρ να βαλτώσει και να δώσει στην εποχή μας το πλέον χαρακτηριστικό στίγμα. Τέλεια εποχή λοιπόν για να ανθίσει η απαισιοδοξία, τέλεια εποχή γιά τους πολύχρωμους κήρυκες της ηττοπάθειας και της ανέξοδης απάθειας, τέλεια εποχή για την ευδοκίμηση ασήμαντων και τραγικών υπάρξεων, αδύναμων να δηλώσουν έστω και μια φορά "παρών" , καταδικασμένων να μην αφήσουν ούτε ένα ελάχιστο ίχνος της παρουσίας τους στην αέναη ροή του χρόνου. Κι όμως, όσο κι αν ακουστεί περίεργη η συλλογιστική μου, εδώ ακριβώς κρύβεται και το βασικό πλεονέκτημα της μοιραίας επαναστατικής μας φύσης. "Σ' αυτά τα χωριά βρίσκονταν τα σπίτια των ανθρώπων που είχαν ανατραφεί πολύ διαφορετικά απ' ότι οι άνδρες της "αδελφότητας" . Άραγε θα ένιωθαν κι εκείνοι, σε κάποια φάση της ζωής τους, τις δυνατές συγκινήσεις μιας αποφασιστικής μάχης; Εκείνοι που η ζωή τους έμοιαζε τώρα τόσο ήρεμη, τόσο λίγο μαθημένη σε εξάρσεις...". Με αυτές τις μετρημένες και απλές φράσεις δίνεται το βασικό στίγμα του ανθρώπινου περιβάλλοντος που αντιμετωπίζουν οι ήρωες του Γ. Μισίμα στο επαναστατικό του μυθιστόρημα " Αφηνιασμένα Άλογα", και στη συνέχεια ο συγγραφέας- ξεδιπλώνοντας την ποιητική του διάθεση-δίνει τον απόλυτο ορισμό της μοιραίας επαναστατικής φύσης: "Να χιμάς ψηλά σα φωτιά και μετά να ποδοπατιέσαι σα στάχτη, και τα δύο έχουν την ίδια δύναμη. Όλα αυτά σα συνειρμός έφεραν στο νου του Ισάο το φάσμα της επανάστασης". Αυτή ακριβώς η μαχητική έξαψη είναι η φλόγα που καίει λίγες στιγμές και τις φορτίζει με μια μαγεία προσιτή μόνο σε όσους επέλεξαν να ταυτίσουν το εφήμερο "είναι" τους με μεγάλες ιδέες και αληθινές αξίες. Αυτή η φλόγα που οδηγεί για αιώνες τους μεγάλους ανατροπείς, τα μαζικά κινήματα και τους εθνοκοινωνικούς αγώνες, αυτή η φλόγα που φωτίζει τους "εκλεκτούς" της ιστορίας στην αιώνια μάχη "υπέρ πίστεως και πατρίδας". Τι κι αν πλείστοι απ' αυτούς τους αγώνες έμειναν αδικαίωτοι , τι κι αν πολλές από αυτές τις μάχες ήταν εξ' αρχής χαμένες και καταδικασμένες να χάσουν τη λαμπρή δόξα της νίκης, τι κι αν κι ο δικός μας ιερός πόλεμος θυμίζει με την πρώιμη ορμή και τον ενθουσιασμό, τους τραγικούς Ιερολοχίτες ή τους ένοπλους εθνικιστές που το 1889 έσπαγαν απερίσκεπτα τα ασφυκτικά σύνορα που έπνιγαν για τόσες δεκαετίες ειρηνικού βίου τη γη και την ψυχή της Μεγάλης Ελλάδας. "Να χιμάς ψηλά σα φωτιά και μετά να ποδοπατιέσαι σα στάχτη...", σε αυτές τις δύο εικόνες έγκειται ίσως η γοητεία κάθε δυναμικού νεανικού ρεύματος που μάχεται να μεταμορφωθεί σε μαζικό επαναστατικό κίνημα . Εδώ περικλείεται και το τραγικό ή το μοιραίο στοιχείο της μοναδικής φύσης. Τις τελευταίες μέρες του '45, λίγες μόλις στιγμές πριν το όνειρο και η νίκη θαφτούν κάτω από τα καπνισμένα ερείπια του αλωθέντος Βερολίνου. ο δρ. Γκαίμπελς δήλωνε πως "τελικά δεν επροκείτο για πόλεμο κρατών, παρά γιά πόλεμο θεών". Το άσχημο παιχνίδι που έπαιξε η μοίρα στους θεούς του φωτός, φυσικά δεν μπόρεσε ποτέ να σβήσει τη λάμψη της ελπίδας για το μέλλον αυτού του κόσμου,(όπως ακριβώς είχε φροντίσει ο Ζευς στον αρχαίο μύθο, όταν οι σκοτεινές δυνάμεις φάνηκαν πως κυριαρχούν μετά το μοιραίο λάθος της συζύγου του Επιμηθέα). Αυτή την πίστη είχε σίγουρα και ο μεγάλος διανοητής και στρατιώτης όταν προφητικά χαιρετούσε τους τελευταίους συμμαχητές του, πριν βαδίσει προς τη μυστική πύλη της μοίρας:"θα επιστρέψουμε και η γη θα τρέμει..."

Ίσως το αίμα που αναβλύζει από τις ανοιχτές μας πληγές και η χαλύβδινη αιχμή της λόγχης μας είναι οι προάγγελοι αυτής της επιστροφής!!!

Η. Κ.

ΦΑΚΕΛΟΣ:

ΗΠΑ· ΜΙΑ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΗ;

Του Olivier Martinelli

Λίγοι παρατηρητές αμφισβητούν σήμερα την "αντικειμενική" υπεροχή των ΗΠΑ στην παγκόσμια τάξη:περίπου 300 εκατομμύρια κάτοικοι,23% του παγκόσμιου ΑΕΠ (δεύτερος συνεχής χρόνος ανόδου!),15% του παγκόσμιου εμπορίου, μια ανεργία μόνο της τάξεως του 4%,ένας στρατός 1,4 εκατομμυρίων ανδρών...και τόσα άλλα πλεονεκτήματα που καθιστούν τις ΗΠΑ υπερδύναμη. Κι όμως η αβεβαιότητα που υπήρξε γύρω από το όνομα του προέδρου των ΗΠΑ και η de facto ρήξη του εμπάργκο στο Ιράκ κλόνισαν την εικόνα της παγκόσμιας υπερδύναμης που χαρακτηρίζει αυτή τη χώρα, ενώ και άλλα σημάδια αδυναμίας εμφανίζονται...

1) Υποστηρίζουν ότι οι ΗΠΑ είναι μια δημογραφική υπερδύναμη

Έθνος που αποτελείται κατ' εξοχήν από μετανάστες, οι ΗΠΑ διαθέτουν 276 εκατομμύρια κατοίκους, εκ των οποίων το 71% είναι ευρωπαϊκής καταγωγής, σύμφωνα με τα δεδομένα της "Υπηρεσίας ομοσπονδιακών απογραφών", αλλά σε 50 χρόνια, εάν οι δημογραφικές και μεταναστευτικές τάσεις επιβεβαιωθούν, οι μειονότητες, (μαύροι,ισπανόφωνοι,ασιάτες κ.τ.λ.),θα αποτελούν την πλειοψηφία. Εξάλλου, ο αμερικανικός πληθυσμός γερνάει: η μέση ηλικία πέρασε από το 32,8 το 1990 στο 35,2 το 1998.Οι άνω των 65 ετών αντιπροσωπεύουν ήδη σήμερα το 12,7% του πληθυσμού, δηλαδή 34 εκατομμύρια άτομα και αυτός ο αριθμός θα διπλασιαστεί μέσα σε 30 χρόνια, γεγονός που απειλεί τον οικονομικό δυναμισμό της χώρας.

2) Υποστηρίζουν ότι οι ΗΠΑ αποτελούν μια οικονομική υπερδύναμη

Σίγουρα, σήμερα οι ΗΠΑ αντιπροσωπεύουν περίπου το 1/4 της παγκόσμιας παραγωγής αγαθών και υπηρεσιών. Το 1950 όμως το ποσοστό ανήρχετο στο 40%. Άρα οι μακροχρόνιες τάσεις αποδεικνύουν ότι το κύρος και η ισχύς των ΗΠΑ στην παγκόσμια οικονομία καταρρέουν και ότι σταδιακά καταβάλλονται από τους ανταγωνιστές τους:το 1980,η οικονομική ισχύς της Ιαπωνίας αντιπροσώπευε το 70% εκείνης των ΗΠΑ, ενώ σήμερα αγγίζει το 87%.Τέλος,πρόκειτε για μια χώρα υπερβολικά χρεωμένη:το 1999,το δημόσιο χρέος ήταν 3000 δισεκατομμύρια δολάρια (το 60% του ΑΕΠ), και το εξωτερικό χρέος κυμαινόταν στα 680 εκατομμύρια.

3) Υποστηρίζουν ότι οι ΗΠΑ είναι μια στρατιωτική υπερδύναμη

Η αριθμητική και λογιστική ισχύς του αμερικανικού στρατού είναι αναμφισβήτητη, έτσι όπως επιβεβαιώνουν ο πόλεμος του κόλπου, οι επεμβάσεις στην πρώην Γιουγκοσλαβία και στην Αϊτή. Αλλά στην κοινή γνώμη και στην γερουσία ένα ισχυρό ρεύμα που ονομάζεται " απομονωτιστές", τείνει να περιορίσει τις εξωτερικές στρατιωτικές επεμβάσεις. Έτσι, από το 1990, ο στρατιωτικός προϋπολογισμός πέρασε από το 27% του γενικού προϋπολογισμού στο 17% το 1999: δεν υπάρχουν πια παρά 98.000 Αμερικάνοι στρατιώτες στην Ευρώπη και στην Ασία, οι ΗΠΑ εγκατέλειψαν το μεγαλύτερο μέρος των βάσεων τους. Αυτή η αποδέσμευση εξηγείται και από ψυχολογικούς λόγους:πάντα επηρεασμένη από το σύνδρομο του Βιετνάμ, η κοινή γνώμη απαιτεί μια στρατιωτική πολιτική του είδους "μηδέν θάνατοι" που περιορίζει την θέληση της κυβέρνησης να προσφύγει σε στρατιωτικά μέσα.

4) Υποστηρίζουν ότι οι ΗΠΑ είναι μια διεθνή υπερδύναμη

Εάν το κριτήριο της ισχύς είναι η ικανότητα μιας χώρας να επιβάλλει τη θέλησή της σε άλλες χώρες, ακόμα και με στρατιωτικά μέσα, τότε οι ΗΠΑ είναι μια μεγάλη διεθνής δύναμη. Αλλά σήμερα, η στρατιωτική αποδέσμευση βρίσκεται σε ημερησία διάταξη:το κογκρέσο ενέκρινε με μια πλειοψηφία μόνο 4 ψήφων την επέμβαση στον κόλπο και έθεσε υπό κρίση τον πρόεδρο όταν δεν είχε ενημερωθεί γιά συγκεκριμένες πρωτοβουλίες (βομβαρδισμός της Καμπότζης στα τέλη της δεκαετίας το '60,μετά οι "κόντρας" στην Νικαράγουα).Τέλος, η αμερικανική διπλωματία είναι σήμερα περισσότερο εμπορική παρά πολιτικοστρατιωτική: η υπογραφή διμερών εμπορικών συμφωνιών και η ενίσχυση των εμπορικών επιχειρήσεων στην εξαγωγή γίνονται σιγά-σιγά οι αντικειμενικές προτεραιότητες της διεθνής δραστηριότητας των ΗΠΑ.

5) Υποστηρίζουν ότι οι ΗΠΑ υπερασπίζουν τα συμφέροντα της δύσης

Οι ΗΠΑ ασκούν μία εξωτερική και εμπορική πολιτική σύμφωνα με τα ζωτικά τους συμφέροντα και προσπαθούν να αποφύγουν την εμφάνιση ανταγωνιστικών δυνάμεων. Αλλά τα συμφέροντα των ΗΠΑ θα μπορούσαν να οδηγήσουν αυτή τη χώρα να υποστηρίξει συγκεκριμένες ισλαμικές χώρες ή συγκεκριμένα μουσουλμανικά φονταμενταλιστικά ρεύματα ενάντια στην Ευρώπη(δείτε το βιβλίο του Alexandre Del Valle,"Οι ΗΠΑ και το Ισλάμ, μια συμμαχία ενατίον της Ευρώπης"). Ομοίως, στον σύγχρονο οικονομικό ανταγωνισμό, η Ουάσινγκτον υπερασπίζεται έντονα τα συμφέροντα των γεωργών της Μέσης Ανατολής, εις βάρος των Γάλλων και Ευρωπαίων αγροτών. Άρα η "γηραιά ήπειρος" και ο "νέος κόσμος" εκφράζουν εντελώς διαφορετικά συμφέροντα.

Δημοσιεύθηκε πρώτη φορά στο περιοδικό
"Francais d' Abord !" no.332
όργανο του "Front National"

Μετάφραση:
Νικολόπουλος Γιάννης

ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΜΑΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΠΥΡΗΝΙΚΑ ΟΠΛΑ

Το τέλος της εποχής του ψυχρού πολέμου με την θεωρητική απόφαση γιά μείωση των πυρηνικών κεφαλών, ενθάρρυνε σημαντικό μέρος της ανθρωπότητας να απαιτήσει δυναμικά εναλλακτικές λύσεις στα πυρηνικά όπλα και την πυρηνική ενέργεια. Σήμερα στα 50 περίπου χρόνια της πυρηνικής εποχής, είναι ξεκάθαρο ότι έχουμε καλύτερες επιλογές στον τομέα τουλάχιστον της τεχνολογίας. Μεγάλες δυνάμεις όμως συνεχίζουν ασταμάτητα μια κούρσα χρηματοδότησης, έρευνας και ανάπτυξης οπλοστασίων νέας πυρηνικής τεχνολογίας. Οι μεγάλες αυτές δυνάμεις δεν είναι πλέον κρατικές οντότητες, αλλά αποτελούνται ουσιαστικά από δίκτυα πολυεθνικών εταιριών, βιομηχανιών, διεθνών χρηματιστηριακών οικονομικών κολοσσών και φυσικά κυβερνήσεων, που ξεκίνησαν εντατική "δουλειά" κυρίως στις ΗΠΑ, αμέσως μετά τη λήξη του 2ου Π.Π. με κύριο μέλημά τους την εξασφάλιση οικονομικών πόρων. Στην περίπτωση της Αμερικής εμπλέκονταν ερευνητικά ινστιτούτα όπως αυτό της Καλιφόρνιας, επιστήμονες, κυβερνητικοί αξιωματούχοι και μεγάλες εταιρίες όπως η "Du Pont", η "Westinghouse", και η "General Electric". Ο όρος "atoms for peace" επιστρατεύτηκε από την κυβέρνηση για να ενθαρρύνει την κοινή γνώμη να αποδεχτεί την προσπάθεια εξασφάλισης πόρων από τη δημόσια φορολογία τους γιά το σκοπό αυτό. Σήμερα, ερευνώντας σε γενικές γραμμές την λεγόμενη "πυρηνική οικονομία", καταλήγουμε σε ένα σημαντικό συμπέρασμα: ότι είναι πολυεθνική και δραστηριοποιείται παγκοσμίως. Υπάρχουν μάλιστα οικονομικά ινστιτούτα που επενδύουν αποκλειστικά σε πυρηνικά έργα. Το κυρίως οικονομικό κεφάλαιο που επενδύεται στην Αμερική για την ανάπτυξη πυρηνικών, εξάγεται από τα διεθνή χρηματιστήρια. Η λίστα των εταιριών που χρηματοδοτούν την αμερικανική πυρηνική βιομηχανία, συμπεριλαμβάνει ονόματα όπως: η Exxon, η Mobil, η Gulf oil, η BP, η Framatom, η Canatom, η American Nuclear Insures, η Chraysler, η Pioneer Nuclear, η Nukem, η Racal, η Mitsubishi, η Lockheed, η Rockwell, η Texaco, η Western Nuclear, η General Motors, η Mc Donell Douglas, η IBM... και δεκάδες ακόμη που μέσω και πολλών θυγατρικών τους αποκομίζουν τεράστια κέρδη από τα κεφάλαια που διακινούνται στην παγκόσμια χρηματιστηριακή αγορά. Ποια μπορεί όμως να είναι η δική μας αντίσταση σε όλα αυτά ως ενεργοί πολίτες; Μια γρήγορη λύση θα ήταν να πέσει κανείς με το αεροπλάνο του στην Wall street σε ώρα αιχμής ! Τώρα πια όμως λίγο δύσκολο κάτι τέτοιο... Κάτι άλλο όμως πολύ σημαντικό, που συμβάλει στο μποϊκοτάζ αυτού του δικτύου, είναι το να ξέρουμε που επενδύουμε τα χρήματά μας, από τα απλά αγαθά που αγοράζουμε μέχρι το χρηματιστήριο . Οφείλουμε να ενημερωνόμαστε για το τι συμβαίνει και να ενημερώνουμε ταυτόχρονα, βάζοντας πάντα στο στόχαστρο τέτοιες εταιρείες.

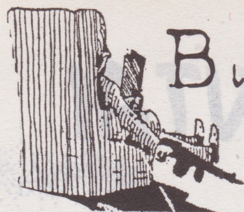
Και μια όσο το δυνατόν μαζικότερη συμμετοχή, είναι ικανή να ρίξει τους δείκτες τους αισθητά. Πρόσφατως δημοσίευμα της βρετανικής "επενδυτικής υπηρεσίας ηθικής" EIRIS, αναφέρει ότι οι τράπεζες όπως η Lloyds, η Barclays και η Midland εμπλέκονται σε χρηματοδοτήσεις πυρηνικών κεφαλών.

Το ίδιο συνέβαινε και στις ΗΠΑ με τις Manhattan Bank και Citibank. Το αποτέλεσμα αυτού του δημοσιεύματος ήταν να αποσυρθούν αυτομάτως πολλοί λογαριασμοί και οι τράπεζες να αναγκαστούν να "τραβηχτούν" γιά λίγο στις επενδύσεις τους. Γίνεται λοιπόν να συμμετέχουμε σε όλα αυτά με την προσωπική μας στάση και κυρίως με την φωνή μας.

Διαδίδοντας την αλήθεια με κάθε δυνατό μέσον, μη μένοντας ποτέ αδιάφοροι για τα τεκταινόμενα και κυρίως δρώντας οργανωμένοι και συντονισμένοι. Γιατί τελικά οι λύσεις και ο τρόπος υπάρχουν. Γιατί τελικά οι λύσεις και ο τρόπος υπάρχουν. Μας μένει μόνο η θέληση για αγώνα!!!

Δημήτρης Τουσιάδης

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ:Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ - G.R.E.C.E.
Εκδόσεις:"Ελεύθερη Σκέψη"

Πρόκειται γιά το ένατο βιβλίο της σειράς "Φακελοί", διά μέσου της οποίας ο γνωστός κύκλος διανοούμενων G.R.E.C.E., με επικεφαλής τον Alain de Benoist, εξετάζουν διεξοδικά και με επιστημονικό τρόπο, κάποια από τα φλέγοντα ζητήματα της εποχής μας. Σε αυτό το βιβλίο περιέχεται μια εκτενής ανάλυση των καταβολών του φιλελεύθερου ρεύματος, αυτού του μικροβίου που έχει διεισδύσει σε όλες τις σύγχρονες κοινωνίες, με αποτέλεσμα τη διάβρωση της οικονομίας από την επιβουλή του μεγάλου κεφαλαίου, τη διεύρυνση των κοινωνικών ανισοτήτων και την εξόντωση των ασθενέστερων οικονομικά τάξεων. Μια εμπεριστατωμένη περιγραφή της μορφής του συγκεκριμένου οικονομικού συστήματος καθώς και των συνεπειών που επιφέρει η εφαρμογή του. Μια μελέτη που πραγματοποιήθηκε από κορυφαίους επιστήμονες του είδους, όπως ο Ρομπέρτ ντε Χερτ, ο Πιέρ Βιάλ και ο Πιέρ Ντεβίλ, διαφωτίζοντας και καθιστώντας σαφές το ρόλο και την δράση του φιλελευθερισμού, ο οποίος φέρει στο ακέραιο την ευθύνη για πολλά από τα δεινά της εποχής μας. Ιδιαίτερα, αξίζει να αναφερθούμε σε μια συνέντευξη του Φαμπρίς Λαρός, με τον Πίνο Ράουτι, γενικό γραμματέα, εκείνη την εποχή, του MSI, ο οποίος κατακεραυνώνει το υπάρχων σύστημα και θέτει τις σωστές κατευθύνσεις του αγώνα μας ενάντια στον φιλελεύθερο καπιταλισμό, που όπως υποστηρίζει "σκοτώνει την ψυχή των λαών". Ένα βιβλίο που καλύπτει ένα μεγάλο κενό σε αυτό το χώρο και το οποίο παρά το μικρό του μέγεθος, αποτελεί πολύτιμο βοηθό και οδηγό σε θέματα οικονομικής πολιτικής και όχι μόνο. Αξίζει πραγματικά να διαβαστεί από όλους μας.

Χοσε Αντονιο ΠΡΙΜΟ ΝΤΕ ΡΙΒΕΡΑ

ΛΟΓΟΙ ΜΑΧΗΣ

ΛΟΓΟΙ ΜΑΧΗΣ - ΧΟΣΕ ΑΝΤΟΝΙΟ ΠΡΙΜΟ ΝΤΕ ΡΙΒΕΡΑ
Εκδόσεις:"Ελεύθερη Σκέψη"

Η ακριβής μετάφραση του ιταλικού προτύπου περιλαμβάνει μια συλλογή ομιλιών και γραπτών κειμένων του ιδρυτή της "Ισπανικής Φάλαγγας", επιλεγμένα από τον ιστορικό ηγέτη του MSI, Giorgio Almirante και αντικατοπτρίζουν τα προγενέστερα δραματικά γεγονότα του ισπανικού εμφυλίου πολέμου. Μέσα από αυτές τις σελίδες αναδύεται μια άρτια πολιτική σκέψη, η οποία παραμένει διαχρονική ακόμα και στις μέρες μας. Μια πλήρης ανάλυση της πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής κατάστασης της Ισπανίας εκείνης της εποχής, καθώς και μια σειρά προτάσεων και λύσεων για τα φλέγοντα ζητήματα της δεδομένης χρονικής στιγμής. Απέναντι τόσο στον αντιλαϊκό και αντικοινωνικό καπιταλισμό όσο και στον απάνθρωπο μαρξισμό, υψώνεται ένα νέο όραμα, ένα νέο ιδανικό, ένας νέος τρόπος ζωής, ένας τρόπος ζωής απαλλαγμένος από την αστική νοοτροπία που απογυμνώνει τον κόσμο από κάθε τι το όμορφο και το αληθινό. Τα επαναστατικά τους οράματα και οι προσδοκίες, παρέμειναν όμως ανεκπλήρωτα, ο στρατηγός Φράνκο στη συνέχεια εκμεταλλευόμενος τη θυσία των φαλαγγιτών, συμβιβάστηκε με την άρχουσα τάξη, το κεφάλαιο, τον ανώτερο κλήρο και τους μεγαλογαιοκτήμονες. Αυτό το βιβλίο διαφωτίζει πλήρως τους σκοπούς και τις επιδιώξεις όλων αυτών που σύντριψαν την κόκκινη πανούκλα και απέτρεψαν την υποδούλωση της χώρας τους στον κομμουνιστικό διεθνισμό. Σε όλους εμάς που διατηρούμε την πίστη τους ζωντανή, ανήκει η τιμή, θα έλεγα το χρέος, να συνεχίσουμε το έργο τους, εμπνεόμενοι από τη θυσία τους και τους αγώνες για τη νίκη της μεγάλης μας ιδεολογίας. Ένα βιβλίο απαραίτητο για οποιονδήποτε που θέλει να ονομάζεται επαναστάτης και εθνικιστής.

ΛΑΪΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ

Το κείμενο που ακολουθεί δημοσιεύτηκε μέσα από τις σελίδες της ιταλικής εθνικοεπαναστατικής εφημερίδας "Rinascita" και παρόλο που επιλαμβάνεται πρωτίστως στοιχεία της ιταλικής πραγματικότητας, αγγίζει άμεσα όλες τις ευρωπαϊκές χώρες. Εμείς από την πλευρά μας υιοθετούμε απόλυτα τις ιδέες που αυτό εκφράζει και θεωρούμε ότι η εφαρμογή του αποτελεί την μοναδική εναλλακτική λύση για την επιβίωση της γηραιάς ηπείρου.

Όλη η υπάρχουσα πολιτική κατάσταση, από τα δεξιά στα αριστερά, χαρακτηρίζεται από τις ίδιες ιδέες, τα ίδια σχέδια, την ίδια θεώρηση του κόσμου και του μέλλοντος. Κανένας δεν ενδιαφέρεται πραγματικά γιά τα συμφέροντα των ευρωπαϊκών λαών, κανένας δεν τολμά να αμφισβητήσει τα δόγματα που μας επιβάλλονται από μια κουλτούρα και από μια πολιτική τάξη, απροκάλυπτα κατευθυνόμενες από τα μεγάλα οικονομικά κέντρα των ΗΠΑ: ατομισμός, καταναλωτισμός, παγκοσμιοποίηση και αποκανονικοποίηση της οικονομίας, κατάργηση των αξιών και των εθνικών ταυτοτήτων.

Ούτως ώστε, γιά την κοινή γνώμη, προκύπτει εμφανή, πέρα από κάθε κριτική, τόσο η ιδέα ενός ενιαίου πολιτικού μοντέλου-το φιλελευθεροκαπιταλιστικό-που ισχύει γιά όλο τον κόσμο, όσο η επακόλουθη ιδέα της ελεύθερης αγοράς, με σκοπό την οικονομική αφαίμαξη των λαών και την μετατροπή κάθε ατόμου σε ρόλο καταναλωτή. Σε αυτή την πορεία προς μια προοδευτική υποταγή δεν υπάρχουν ίχνη διαλεκτικής αντιπαράθεσης, απουσιάζει οποιαδήποτε εναλλακτική πρόταση: η αντιπολίτευση ερμηνεύει έναν όλο και περισσότερο περιορισμένο ρόλο, στον οποίο η ουσία των προβλημάτων ούτε αντιμετωπίζεται ούτε αναλύεται. Γιά την υπεράσπιση της εθνικής κυριαρχίας και της ευρωπαϊκής ταυτότητας, γιά την προστασία μιας πραγματικής και πλουραλιστικής δημοκρατίας, σήμερα πνιγμένης μέσα στην συνομωσία της σιωπής των ΜΜΕ, προκύπτει αναγκαία **Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ.**

Η Ιταλία οφείλει να επανακτήσει την αυτονομία της σχετικά με τις μεγάλες οικονομικές, πολιτικές και γεωστρατηγικές επιλογές, οι οποίες θα πρέπει να είναι οι πιό κατάλληλες γιά τις ανάγκες της εθνικής κοινότητας.

Κατά συνέπεια, προς αυτή την κατεύθυνση, οφείλουμε να απωθήσουμε το "σφαιρικό" αμερικανικό μοντέλο που θέλει να αποκόψει του λαούς από τις παραδοσιακές τους αξίες και έθιμα και να αντισταθούμε στο ολοκληρωτικό σχέδιο σύμφωνα με το οποίο πολιτική και εργασία θα περάσουν οριστικά και αμετάκλητα στην υπηρεσία του παρασιτικού κοσμοπολιτισμού. Επειδή τα κέντρα ζωτικής σημασίας της παγκόσμιας νομισματικής, ιδεολογικής και πολιτικής εξουσίας βρίσκονται στην Ουάσινγκτον και το Λονδίνο, ο αγώνας για την ελευθερία και την αυτοδιάθεση των λαών πρέπει να προσλάβει, χωρίς αβεβαιότητες, τον χαρακτήρα μιας σταυροφορίας **ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟ.**

Πρέπει να καταπολεμηθεί η ιμπεριαλιστική εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ, πρέπει να μποδισθούν και να απωθηθούν τα σχέδια των μεγάλων διεθνών οικονομικών οργανισμών που θέλουν να χτυπήσουν στην καρδιά την ανεξαρτησία των εθνών και να λεηλατήσουν των πλούτο τους, πρέπει να αναπτυχθεί σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες μια εκστρατεία για το τέλος της αμερικανικής στρατιωτικής κατοχής και επιβουλής εκ μέρους των στρατευμάτων των ΗΠΑ, εκστρατεία που πρέπει να ολοκληρωθεί με το κλείσιμο του ατλαντικού κεφαλαίου και την **ΕΞΟΔΟ ΑΠΟ ΤΟ ΝΑΤΟ.**

Απελευθερωμένοι από την αμερικανική απειλή, οι λαοί της Μέσης Ανατολής και της Μεσογείου θα μπορούν να βρουν σε μια **ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΚΑΙ ΙΣΧΥΡΗ ΕΥΡΩΠΗ**

το πολιτικό και στρατιωτικό σημείο αναφοράς ικανό να προσφέρει την φυσική, οικονομική συνεργασία και σταθερότητα που μέχρι σήμερα η παρέμβαση της Ουάσινγκτον και του Λονδίνου εμπόδιζε.

Σε αντικατάσταση των δομών μέσα στις οποίες οι αμερικάνοι είχαν φυλακίσει την ευρωπαϊκή κυριαρχία, οφείλουμε να δημιουργήσουμε ένα μεγάλο περιφερειακό σύμπλεγμα, αυτάρκες, ικανό να εντάξει σε αυτό την ενέργεια των διαφόρων χωρών που το απαρτίζουν και σε θέση να ανταγωνιστεί με επιτυχία στην παραγωγή και στο εμπόριο τον χώρο του δολαρίου και του γιεν.

Σε αναμονή της επίτευξης αυτού του αντικειμενικού σκοπού, είναι απαραίτητο να αρνηθούμε κάθε πρόταση που θέλει την κατάργηση της εθνικής κυριαρχίας των ευρωπαϊκών κρατών χωρίς να προϋποθέτει την δημιουργία μιας ενιαίας ευρωπαϊκής ταυτότητας και που έχει μόνο το σκοπό να υποταχθεί η Ευρώπη στη λογική των ελευθέρων συναλλαγών και στη δικτατορία του μεγάλου κεφαλαίου. Ως εκ τούτου, οφείλουμε να αντισταθούμε θαρραλέα και αποφασιστικά **ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΜΑΑΣΤΡΙΧΤ**

επειδή βρίσκεται σε κίνδυνο ακόμα και η ίδια η επιβίωση των ευρωπαϊκών εθνών. Ούτε με ψευτοαλχημείες μπορεί να γεννηθεί ένα νέο ευρωπαϊκό έθνος, γιατί ποτέ στην ιστορία ένα νόμισμα δεν κατόρθωσε να ιδρύσει ένα κράτος. Αντίθετα τα κράτη δημιουργούν νομίσματα γιά να ανταποκριθούν στις ανάγκες τους και να επιβεβαιώσουν την κυριαρχία τους. Με το Μάαστριχτ δεν είμαστε πιά τίποτα: ούτε Ιταλοί, ούτε Ευρωπαίοι, ούτε άνθρωποι ελεύθεροι.

ΝΑ ΕΠΑΝΑΦΕΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Στα πλαίσια ενός γενικού σεβασμού της ατομικής ελευθερίας, επίσης και ο οικονομικός τομέας, εφόσον αποτελεί παραγωγός πλούτου, θα πρέπει να ενθαρρηνθεί και να

προστατευθεί. Η ιδιωτική πρωτοβουλία θα πρέπει παρόλα αυτά, να κινηθεί με σεβασμό απέναντι στα εθνικά συμφέροντα και άρα μέσα στα πλαίσια ενός αυστηρού προγραμματισμού, μέσα στον οποίο θα πρέπει να διακρίνονται εκείνοι οι τομείς της τριτογενής παραγωγής στους οποίους η παρέμβαση του κράτους-άμεση ή έμεση-προκύπτει απαραίτητη.Από αυτή την συγκεντρωτική διατύπωση γιά την προστασία του εθνικού συμφέροντος, προστασία που δεν πρέπει να εγκαταληφθεί προς όφελος ομάδων οικονομικών συμφερόντων ή μεγάλων βιομηχανικών μονάδων, γεννιέται, κατά πρώτις, η ανάγκη ελέγχου της κυβερνήσεως πάνω στην κεντρική τράπεζα, με την επακόλουθη πλήρη ελευθερία επιλογής όσον αφορά την οικονομική πολιτική. Ελευθερία που εκδηλώνεται στην διακριτική παρέμβαση στο ποσοστό έκπτωσης, στην επίδραση πάνω στα επιτόκια και στην ρευστότητα των συναλλαγών, απομακρύνοντας αυτούς τους μοχλούς της οικονομίας από την επιροή των κέντρων της παγκοσμιοποίησης. Εάν είναι παράλογο ότι πρέπει να διοικούνται από το κράτος δραστηριότητες που μπορούν να διαταράξουν την φυσική δυναμική της αγοράς και να βλάψουν έτσι το δικαίωμα στην ιδιωτική πρωτοβουλία του πολίτη, σε μερικούς τομείς πρωταρχικού κοινωνικού ενδιαφέροντος είναι αντίθετα εξ ολοκλήρου προφανής η ανάγκη μιας δημοσίας παρέμβασης.

Αναφερόμαστε ειδικότερα στην υγεία, στην εκπαίδευση, στην επιστημονική έρευνα, στο τραπεζικό σύστημα και στην ενέργεια, χωρίς να ξεχνάμε τις τηλεπικοινωνίες, της μεγάλες αεροναυτικές βιομηχανίες και το εξοπλιστικό σύστημα της χώρας. Αυτά τα τελευταία πράγματι αποτελούν πραγματικά "εισητήρια εισόδου" γιά το έθνος μας και από τις επιτυχίες τους δεν μπορούν παρά να προκύψουν θετικά αποτελέσματα τόσο για το προφίλ της ιταλικής εργασίας στον κόσμο όσο γιά την απασχόληση και τον ισολογισμό των πληρωμών. Πρέπει να καταπολεμηθεί συναφώς η υπάρχουσα τρελή κούρσα των αποκρατικοποιήσεων, του ξεπουλήματος οποιασδήποτε παραγωγικής δραστηριότητας, σήμερα ελεγχόμενης από το κράτος και την τοπική αυτοδιοίκηση. Δεν είναι καθόλου αλήθεια ότι δια μέσου των αποκρατηκοποιήσεων η εθνική οικονομία θα μπορέσει να θεραπευθεί. Από το 1991 μέχρι το 1998 το δημόσιο χρέος πέρασε καταστροφικά από το101,4 στο 124% του Ακαθαρίστου Εθνικού Προιόντος (ΑΕΠ).

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ

πρέπει να συντονιστούν με τις ενδιαφερόμενες ευρωπαικές χώρες για την πολιτική και οικονομική σταθερότητα της ηπείρου:

-μέτρα εξωτερικής πολιτικής και δημιουργίας κοινών ενόπλων δυνάμεων

-προστατευτικά μέτρα γιά τις μεγάλες στρατηγικές και εξοπλιστικές βιομηχανίες

-μέτρα προς ενίσχυση της εθνικής βιομηχανίας και των εθνικών δυνάμεων εργασίας

Πρέπει να αναθεωρηθούν οι υποχρεώσεις που λήφθηκαν επιπόλαια από τη συνθήκη του αφοπλισμού των πυρηνικών όπλων, από τη συνδιάσκεψη του Ελσίνκι, από τη διακύρηξη της Νέας Υόρκης, από την προσχώρηση στον ΠΟΕ, (Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου), κτλ...με την έννοια μιας προσαρμογής στα πραγματικά εθνικά συμφέροντα, τα οποία ζημιώνονται απο τέτοιες υποχρεώσεις.Σε ανοιχτή σύγκρουση με την επίσημη κουλτούρα, λαική και θρησκευτική, διατεθιμένη να αποδεχτεί τις εντολές της διεθνής πλουτοκρατίας, τασσόμαστε ολοκληρωτικά και χωρίς καμία επιφύλαξη **ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΥΦΥΛΕΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ.**

Αυτή η τελευταία δεν συνίσταται σε καμία περίπτωση σε μια ειρηνική συμβίωση, ούτε είναι με τίποτα αλήθεια ότι διαμορφώνει μιά νέα αναπόφευκτη ιστορική πραγματικότητα. Πρόκειται αντίθετα γιά ένα εγκληματικό σχέδιο, εμπνευσμένο γιά να εκφυλίσει τους λαούς, να τους αποσπάσει από τις ρίζες τους και να απαλήψει σε αυτούς κάθε αίσθημα ταυτότητας. Σε τελευταία ανάλυση γιά να τους καταστήσει "εμπορεύσιμα είδη" ή φθηνούς παράγωντες παραγωγής. Τα έθνη στα οποία αυτό το σχέδιο βρίσκεται ήδη σε προχωρημένο στάδιο εφαρμογής μας προσφέρουν το δραματικό παράδειγμα γιά το οποίο θα μπορούσε να είναι το πεπρωμένο της Ευρώπης στο άμεσο μέλλον.Κατά συνέπεια πρέπει να παρθούν άμεσα:

-ακριβεί και δραστικά μέτρα για τον έλεγχο του μεταναστευτικού ρεύματος

-μέτρα γιά την προστασία του ευρωπαικού πληθυσμού διά μέσου ενός αυστηρού υγειονομικού ελέγχου των ξένων

-μέτρα γιά την άμεση απέλαση των λαθρομεταναστών και ειδικότερα αυτών που έχουν καταδικαστεί γιά κοινά εγκλήματα

-μέτρα γιά την υοθέτιση της εθνικής προτίμησης στις προσλήψειςΘα πρέπει επίσης μέσα σε αυτό το πλαίσιο να επανεξεταστεί- με περιοριστική έννοια φυσικά-ο νόμος γιά την παραχώρηση της ιθαγένειας και εκείνος γιά την διεθνή υοθεσία.Τα ευρωπαικά έθνη έχουν ανάγκη από ελευθερία,ανεξαρτησία και αυτοδιάθεση. Έχουν ανάγκη να ξαναβρούν την υπερηφάνεια της λαικής τους ταυτότητας.Ενάντια στην ανησυχιτική πτώση των γεννήσεων, ενάντια στην αυξάνουσα αποσύνθεση της οικογένειας και της κοινωνίας, ενάντια στην διάδοση αποκλήνουσων συμπεριφορών, αποτελεί επίγουσα ανάγκη να επαναφέρουμε **ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ.**

Η οικογένεια είναι ο φυσικός χώρος στον οποίο οι περασμένες γενιές συνδέονται με τις μελλοντικές. Αποτελεί το ουσιαστικό μέσο γιά την συνέχεια και τη φυσική και ηθική ανάπτυξη του έθνους. Η οικογένεια πρέπει να ενισχυθεί οικονομικά και νομικά (προσαρμογή των οικογενειακών επιδομάτων και των φορολογικών περικοπών, συγκεκριμένη βοήθεια στη μητρότητα, στην οικιακή εργασία και στην περίθαλψη των ηλικιωμένων), έτσι ώστε να επανακτήσει πλήρως τον εκπαιδευτικό και περιθαλπτικό της ρόλο. Εκτός αυτού είναι πρωταρχικής σημασίας μια σχολική μεταρύθμιση που-εκτός από το να παρέχει μια μόρφωση ανωτέρας ποιότητας- επαναφέρει την έννοια της υπευθυνότητας, το αίσθημα της θυσίας και την έννοια του καθήκοντος σε μαθητές και δασκάλους, και που στην οποία η αξιοκρατία μετατρέπεται ξανά στο μονα-

δικό κριτήριο διάκρισης. Πρέπει ακόμα να αποβληθεί κάθε προσβλητική στάση περιφρόνησης και υποτίμησης γιά τη χειρονακτική εργασία, που πρέπει αντίθετα να προβληθεί ως απαραίτητη βάση της οικονομίας και της ηθικής υπόστασης του έθνους, διά μέσου μιας προσαρμοσμένης οικονομικής και κοινωνικής αναγνώρισης, τέτοια ώστε να καταστεί άχρηστη κάθε εξωτερική παρέμβαση. Τα εργατικά χέρια, το δημιουργικό πνεύμα των εργατών μας είναι γιά την Ιταλία τίτλος τιμής όσο τα μυαλά των τεχνικών μας, των ερευνητών και των ανθρώπων της κουλτούρας. Μέσα σε μια γενική αδιαφορία το φιλελεύθερο καπιταλιστικό καθεστώς συνεχίζει να επιβεβαιώνει την πρόθεση του να αναθεωρήσει το ιταλικό σύνταγμα, αλλά οι τόσο περιβόητες συνταγματικές μεταρρυθμίσεις είναι στην πραγματικότητα μονάχα φτηνά τεχνάσματα γιά να δώσουν στον ιταλικό λαό την εντύπωση του νέου και να μπορέσουν να διοικούν την εξουσία κατά τρόπο ολιγαρχικό αλλά τεχνικά πιό ευέλικτο. Εξ άλλου ποτέ στην ιστορία μια κατεστημένη πολιτική τάξη δεν πραγματοποίησε μιά πραγματική θεσμική μεταρύθμιση. Τα νέα συντάγματα αποτελούσαν ανέκαθεν προϊόν επαναστάσεων και ριζικών αλλαγών, συντεταγμένα πάντα από νέες ηγετικές ομάδες. Υποστηρίζουμε οτι η κρίση που διέπει τους θεσμούς έχει θέσει **ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ**

την δημόσια γνώμη, η οποία αναζητά νέες διεξόδους συμμετοχής που να είναι σε θέση να αποσπάσει τους θεσμούς του κράτους από τα παλιά, ξεπερασμένα και αποτυχημένα μοντέλα. Μια αναθεωρητική βουλή θα πρέπει γι' αυτό να αντιπροσωπεύει τη λαϊκή θέληση και να οδηγήσει την αλλαγή. Την τραγική κατάσταση του δημοσίου χρέους επιβαρύνουν δεκαετίες διαφθοράς, ανικανότητας, ανεπάρκειας και εγκληματικής υποτακτικότητας απέναντι στα διεθνή οικονομικά συμφέροντα. Η μοναδική λύση που όλες οι κυβερνήσεις ήξεραν να εφαρμόζουν ήταν μια διαρκής οικονομική επιβάρυνση, εκτός από την προοδευτική απεμπόληση βασικών κατακτήσεων των πολιτών, όπως η σύνταξη και η ασφάλεια υγείας.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΩΝ ΦΟΡΩΝ

και προς υπεράσπιση των πολιτών, των εργατών ,των ιδιωτικών υπαλλήλων και των ελευθέρων επαγγελματιών, είναι απαραίτητο να ληφθούν επείγοντα μέτρα προκειμένου να τεθεί φραγμός στην κατασπατάληση χρημάτων και ειδικότερα στις συνεισφορές απέναντι στον ΟΗΕ και την αυτοαποκαλούμενη "Ευρωπαϊκή Ένωση", στα στρατιωτικά έξοδα για τις "ειρηνευτικές αποστολές" που ανταποκρίνονται μόνο στα συμφέροντα των ΗΠΑ, στις λεγόμενες ανθρωπιστικές βοήθειες που καταλήγουν πολύ συχνά γιά να τροφοδοτήσουν την μαύρη αγορά και για να φθείρουν την τοπική παραδοσιακή οικονομία. Ειδικότερα πρέπει να παρθούν σοβαρά μέτρα **ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΦΟΡΟΔΙΑΦΥΓΗ ΤΩΝ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΩΝ**

και σε εκείνη του τραπεζικού και ασφαλιστικού συστήματος, που επιβαρύνει τα ήδη σοβαρά τραύματα, τα οποία έχουν προκληθεί από έναν ανεξέλεγκτο και πειρατικό ανταγωνισμό απέναντι στην εθνική παραγωγή. Χρειάζεται να επανακτήσουμε τον έλεγχο της οικονομίας μας, να εισάγουμε την κοινωνικοποίηση των επιχειρήσεων γιά να υπερασπίσουμε το εισόδημα των ιταλικών οικογενειών και να διαφυλάξουμε **ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ.**

Επειδή δεν προτίθονται να κάνουν τίποτα γιά να μεταβάλουν το υπάρχων "status quo", οι συγκεκριμένες κυβερνήσεις δεν μπορούν να προτείνουν τίποτα το πραγματικά αποτελεσματικό **ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ.**

Εμείς θεωρούμε αντίθετα ότι μόνο η επανάκτηση μιας πλήρης ανεξαρτησίας, τόσο πολιτικής όσο οικονομικής, μπορεί να επιτρέψει στην οικονομία μας να ανταγωνιστεί αποτελεσματικά τους αντιπάλους της τόσο στις διεθνείς αγορές όσο και στην εσωτερική. Δεν μπορεί να είναι αποδεκτή καμία εξωτερική παρέμβαση που αποσκοπεί στο να περιοριστεί η ελευθερία εμπορικών συναλλαγών με οποιονδήποτε, (εννοούμε την απαίτηση των ΗΠΑ να παρεμβαίνει στο εσωτερικό των άλλων χωρών). Ανεξάρτητη Ευρώπη και οικονομία κάτω από τον έλεγχο της πολιτικής αποτελούν τις βασικές προϋποθέσεις **ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ.**

Τέλος αποτελεί επείγουσα ανάγκη να επιστρέψει η δικαστική εξουσία στα θεσμικά της καθήκοντα της αμερόληπτης διοίκησης και της δικαιοσύνης, απορρίπτοντας οποιοδήποτε συμβιβασμό με την πολιτική που της αφαιρεί κάθε αξιοπρέπεια και που όλο και πιό συχνά την υποβιβάζει στο ρόλο ενός ειδικού δικαστηρίου. Προς αυτή την κατεύθυνση υποσχόμαστε να πάρουμε πρωτοβουλίες για να ευαισθητοποιήσουμε την κοινή γνώμη **ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ "ΕΙΔΙΚΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ".**

Ο "Νόμος Scelba", ο "Νόμος Reale", ο "Νόμος Mancino" και ο "Νομος Μεταμέλειας" αντιπροσωπεύουν πράγματι την ίδια την άρνηση της ελευθερίας και την συστηματική κωδικοποίηση της πολιτικής κατάχρησης. Σε τέτοιους οργανικούς και αντιδημοκρατικούς νόμους, δεν αναγνωρίζουμε κανένα δικαίωμα ύπαρξης σε μια χώρα, όπως η Ιταλία, που υπήρξε γιά αιώνες ο πυρήνας του δικαίου.
Καμία εναλλακτική λύση δεν μπορεί να είναι αντιληπτή και κανένα δικαίωμα δεν μπορεί πραγματικά να προστατευθεί εάν δεν εγγυώνται συγκεκριμένοι κανόνες **ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΨΗΣ.**

Γιά την επίτευξη αυτών των αντικειμενικών στόχων, θεωρούμε απαραίτητη **ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ**

με μια εθνική συνέλευση ανοιχτή σε όλες τις ομάδες, τα πολιτιστικά κέντρα, τους συλλόγους, τις εφημερίδες, τα περιοδικά, τις προσωπικότητες του κόσμου της εργασίας και της κουλτούρας, που παρόλο που εκφράζονται διά μέσω ιδιαιτέρων ευαισθησιών και αναλύσεων, έχουν ένα κοινό πόθο γιά ελευθερία και δικαιοσύνη. Καλούμε σε συγκέντρωση όλους τους Ιταλούς που γιά δεκαετίες βρέθηκαν περιθωριοποιημένοι επειδή κατήγγειλαν την διαφθορά και την πολιτική των κομμάτων. Είναι απαραίτητη η συμμετοχή όλων γιά να δημιουργήσουμε

ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

Εβδομαδιαία Λαϊκή Εθνικιστική Εφημερίδα

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Εβδομαδιαία Λαϊκή Εθνικιστική Εφημερίδα — α.φ. 424 Πέμπτη 30 Μαΐου 2002 Ευρώ 1,20

Λαθρομετανάστες: Η Απειλή!

Εγκλημα - Επιδημίες - Ανεργία

STOP ΚΛΕΙΣΤΕ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ

«Χρυσή Αυγή» - Ανακοίνωση

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Εβδομαδιαία Λαϊκή Εθνικιστική Εφημερίδα — α.φ. 417 Παρασκευή 12 Απριλίου 2002 Ευρώ 1,20

ΣΙΩΝΙΣΤΕΣ: Το Αίμα Της Παλαιστίνης Θα Σας Πνίξει

Ο στρατός των σιωνιστών σήμερα στην Παλαιστίνη βεβηλώνει τα Ιερά και τα Όσια του Χριστιανισμού, πολιορκεί τον Ναό της Γεννήσεως και δολοφονεί αμάχους στους δρόμους της Βηθλεέμ.

Οι κυβερνήσεις της 'πολιτισμένης', Χριστιανικής και 'δημοκρατικής' δύσεως αδιαφορούν και δεν παρεμβαίνουν δυναμικά για να σταματήσουν το έγκλημα, δείχνοντας με την στάση τους αυτή ότι είναι υποχείρια του διεθνούς σιωνισμού. Οποιοδήποτε άλλο κράτος στον κόσμο διέπραττε, όσα πράττει σήμερα εις βάρος του λαού της Παλαιστίνης, το κράτος του Ισραήλ, θα συναντούσε την αποφασιστική και δυναμική αντίδραση της διεθνούς κοινότητος. Φαίνεται, όμως, πως ο λαός του Ισραήλ δεν είναι μόνον ο 'εκλεκτός' λαός του Θεού, αλλά και ο 'εκλεκτός' λαός των αρχόντων του χρήματος και της πολιτικής, που κατευθύνουν τις κυβερνήσεις των ισχυρών κρατών! Ενώστε την φωνή σας μαζί μας για να σταματήσει το αίμα και η αδικία στην Παλαιστίνη, για να σταματήσει επιτέλους η σιωνιστική βία, για να αποκτήσει ο Μαχόμενος Λαός της Παλαιστίνης μια Ελεύθερη και Ανεξάρτητη Πατρίδα!

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΑΧΟΜΕΝΟ ΛΑΟ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ
Παρασκευή 12 Απριλίου, Ώρα 8μ.μ.
Πλατεία Κολοκοτρώνη, Οδός Σταδίου

Δώστε δύναμη στην εφημερίδα των Ελλήνων Εθνικιστών

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ
ΣΕ ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΤΗΝ ΥΠΟΛΟΙΠΗ ΕΛΛΑΔΑ